

Šerijatski Hidžab

Muharrem 1427 h.g.

ŠERIJATSKI HIDŽAB

Naslov:

Šerijatski hidžab

Priredili:

**Hamid Beharević
Asim Luković**

Korektura, prijelom teksta i dizajn:

**Hamid Beharević
Asim Luković**

Lektura:

Ebu Ahmed

Izdavač:

Kelimetul Haqq

Safer 1428 h.g.

"Najvrijedniji džihād je reći riječ istine pred nepravедnim vladarem."*

"Prvak šehīdā je Hamza, a potom čovjek koji dođe nepravедnom vladaru, kaže mu istinu u lice, pa ga vladar ubije."†

"Neka nikoga od vas ne spriječi strah od ljudi da kaže istinu kada je vidi ili bude njen svjedok, jer mu riječ istine neće približiti čas smrti, niti mu umanjiti nafaku."‡

Sadržaj:

* hadīth bilježe Ebū Dāwūd, et-Tirmidhī i Ibn Mādže u svojim "Sunenima" od Ebū Se'īda el-Hudrija i Ebū Umāme el-Bahilija

† hadīth bilježi Hākim od Džābir ibn 'Abdullāha

‡ hadīth bilježi imām Ahmed u svome "Musnedu" od Ebū Se'īda el-Hudrija

Šerijatski hidžab – njegova svrha i propisi.....	6
Hidžab - zaštita od vatre.....	10
Šartovi šerijatskog hidžaba.....	18
Stidiš li se?.....	27
Šerijatski, a ne “moderni” hidžab!.....	35
Najčešća opravdanja sestara koje ne nose hidžab.....	40
Granice stidnog mjesta žene.....	50

Dodatak

Kako su ponižene muslimanke?.....	54
Otkrivanje muslimanki na našim prostorima.....	55
Skidanje zara i feredže.....	57
Muslimanskom narodu - letak.....	61

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ
مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا

"Kada Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo da po svom nahodjenju postupe. A ko Allaha i Njegova Poslanika ne posluša, taj je sigurno skrenuo s pravog puta."

(Al-Azhab, 36)

وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ

"Allah će spasiti one koji su Njegova naređenja izvršavali, a Njegovih se zabrana klonili..."

(Az-Zumar, 61)

Šerijatski hidžab – njegova svrha i propisi

Imam Muslim bilježi u svome “Sahihu” da je Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, rekao: ***“Dunjaluk i njegove prolazne ljepote su samo varljiva naslađivanja. A najbolja od tih ljepota i dunjalučkih ukrasa je dobra i čedna žena.”***

Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, hvali poslušne žene koje čuvaju sebe i svoga muža, njegov imetak i čast, i nipošto ih neće pronevjeriti. Takve će Allah s.w.t. sačuvati.

Jedna od osobina koja krase ženu vjernicu, i upotpunjuje njenu čednost jeste stid. Kaže Resulullah, sallallahu ‘alejhi we sellem: ***“Stid dolazi sa svakim dobrom.”***

(Buharija i Muslim)

Od Ibn Omera, r.a., se prenosi da je Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, rekao: ***“Stid i iman su uvijek jedno pored drugog, pa ako jednog nestane, nestaće i drugog.”***

(Hakim)

Stid povećava stepen žene na dunjaluku i ahiretu, zato se nikada ne mogu poistovjetiti oni koji pozivaju u moralne vrijednosti, u šerijatsko oblačenje i ponašanje muslimanke, sa onima koji pozivaju u nekakvu emancipaciju i oslobađanje žene. Ne mogu, jer jedni su Iblisova vojska i pozivaju u džehennemsku vatru, a drugi slijede objavu svoga Gospodara.

Govoriti o hidžabu, islamskoj nošnji, je jako bitno u ovo vrijeme. Pogledajmo sve te nevjerničke horde, koje hoće da

osramote i ponize ženu muslimanku. Hoće da je iskoriste i da učine da ona bude gorivo džehennemsko kao što su i oni sami. Neće biti zadovoljni dok ne vide ženu muslimanku da je otkrivena. Njih slijedi nažalost i veliki broj muslimana – džahila, koji ne razumiju i ne znaju svoju vjeru, i koji jedva čekaju da se pojavi neko sa zapada sa nekom potvorom na islam, pa da to podrže.

Međutim, islam je savršena vjera koja sadrži ono što je najbolje za ljudski rod, a Gospodar svjetova je svoje iskrene robove počastio najljepšim osobinama. Kaže Allah s.w.t.:

وَقُلْ لِّلْمُؤْمِنَاتِ بَعْضُضَنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلَا يَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءَ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءَ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطُّفُلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَى عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

"A reci vjernicama neka obore poglede svoje i neka vode brigu o stidnim mjestima svojim; i neka ne dozvole da se od ukrasa njihovih vidi išta osim onoga što je ionako spoljašnje, i neka vela svoja spuste na grudi svoje; neka ukrase svoje ne pokazuju drugima, to mogu samo muževima svojim, ili očevima svojim, ili očevima muževa svojih, ili sinovima svojim, ili sinovima muževa svojih, ili braći svojoj ili sinovima braće svoje, ili sinovima sestara svojih, ili prijateljicama svojim, ili robinjama svojim, ili muškarcima kojima nisu potrebne žene, ili djeci koja još ne znaju koja su stidna mjesta žena; i neka ne udaraju nogama svojim da bi se čuo zveket nakita njihova koji pokrivaju. I svi se Allahu pokajte, o vjernici, da biste postigli ono što želite."

(En-Nur: 31)

Allah dž.š. je htio sa ovim propisom da vjernica sačuva svoje ljepote od svakojakih pogleda, te da one budu darovane samo njenom životnom odabraniku. Ovaj propis samo podiže vrijednost žene do najviših i najblistavijih deredža. Zato prava vjernica ne treba da gleda na pokrivanje kao neku vrstu ograničenja njenih sloboda. Naprotiv, njene slobode tek tada dolaze u izražaj. To je, pored ostalog, i čast što je poslušala Allahovu zapovijest i što je učestvovala u očuvanju društva od srozavanja na najniže stepene nemorala.

Šerijatska nošnja je zastor i zaklon jednoj ženi za njeno tijelo od pokvarenih pogleda. Ona žena koja nema stida, i koja se pokorava svojim strastima umjesto svome Stvoritelju, neka zaključí gdje joj je mjesto iz riječi Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem:

“Dvije su skupine ljudi koji će biti duboko u džehennemu, a još ih nisam vidio. Jedna skupina koja drži bičeve poput kravljih repova, i njima udaraju ljude. I žene koje su pokrivena a otkrivene, koje poučavaju i druge žene tome, koje su skrenule sa pravog puta. Njihove glave izgledaju kao grbe deva. Neće ući u džennet, niti će osjetiti njegov miris, koji se osjeća na velikoj daljini.”

(Muslim)

Islamski učenjaci kažu da se riječi “obučene, a gole” odnose na one žene koje nose usku, kratku i providnu odjeću, a svjedoci smo da je takva većina žena danas.

Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem kaže; *“Žena koja ukloni svoju odjeću van kuće svoga muža pokidala je hidžab između nje i njenog Gospodara.”*

(Tirmizi, Ebu Dawud, Ibn Madže, Hakim)

Zaista ženi u islamu pripada mjesto koje se u drugim društvima i vjerama samo može zamisliti. Islam je počastio ženu i dao joj položaj kakav nije nikada imala u predislamskim

društvima. Pa gdje su oni koji pozivaju “emancipaciji” i “civilizaciji” i koji hoće da odvoje ženu od njenih pravih i istinskih vrijednosti? Gdje su oni koji govore da žena u islamu nema prava? Takvi nisu ni pogledali u Qur’an i sunnet, pa da razumiju šta je Allah s.w.t. dao ženi u islamu.

Kada pogledamo u druge nevjere koje su iskrivili njihovi sveštenici, vidjećemo da žena u njihovim religijama nema nikakvih prava i da je ponižena. Zato pozivaju u nekakvu emancipaciju jer se ne mogu vratiti nikakvim vjerskim duhovnim vrijednostima, jer ih nemaju. I nikada ih nećete čuti da kažu “kod nas žena ima to i to”, nego zagovaraju nešto novo, i pozivaju na nekakvu emancipaciju. A Allah s.w.t. je ovu vjeru učinio svjetlom za ljude do Sudnjeg Dana.

Ako pogledamo šerijatsko - pravne dokaze, i praksu Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem, vidjećemo ko je kome sluga u islamu. Čovjek mora da radi i da stiče opskrbu za porodicu. Da hrani ženu i da je odijeva. A zatim je sunnet da joj čak pomogne u kućnim poslovima ako ima vremena.

Pa kakvog prava imaju nevjernici i njihove sluge od muslimana da govore da islam ne daje nikakva prava ženi?

Zar nije osnova da se žena, taj lijepi biser, čuva i ne pokazuje svakome? Kada neko posjeduje neku dragocjenost, da li je on iznosi na ulicu da je svako vidi, ili je čuva iza hiljadu brava i katanaca? Ono što je vrijedno krije se i čuva. A zar nije rekao Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, da je žena najveće dunjalučko blago?

Židovski protokol kaže: “Kada vam muslimanka pruži ruku, vi njoj pružite obje, jer je to plijen. Nećete doći do Kudsa da srušite Mesdžidul – Aksa, i da napravite Hejkel – dok ne skinete hidžab sa žene muslimanke. I nećete stići do Kjabe, dok ne odvojite Qur’an od

muslimanskih srca. Kada skinete hidžab sa muslimanke i njime pokrijete Qur'an, postići ćete svoj cilj."

Nepostojanje šerijatske nošnje i njeno nepraktikovanje je glavni razlog da se u jednom društvu pojave nemoral i razvrat. A Allah s.w.t. je za nemoral propisao kaznu bičevanja i protjerivanja godinu dana iz toga mjesta (ako su u pitanju momak ili djevojka), ili kamenovanja do smrti (ako su u pitanju oženjeni čovjek ili udata žena). Vidimo kakvu je bolnu kaznu propisao Uzvišeni za ovo ružno djelo. A hidžab tj. šerijatska nošnja je prvi zastor i bedem koji sprječava ovu pojavu u muslimanskom društvu.

Hidžab - zaštita od vatre

Kada žena izađe napolje otkrivena, tada je na sebe izazvala Allahovu srdžbu. Ali ne izaziva se srdžba samo protiv žene, nego i protiv njenog muža, jer je on njen velijja i skrbnik, i on je odgovoran za nju. Kaže Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, u hadisu kojeg bilježi Hakim, a za kojeg Albani kaže da je sahih :

"Trojica ljudi će dovit Allahu, pa im se neće odazvati: prvi je čovjek čija će žena biti pokvarena, pa je on ne pusti..."

Znači čovjek koji je vjenčan i živi sa ženom koja izlazi na ulicu otkrivena, nema islamskog edeba i ponašanja. Allah s.w.t. neće primiti dovu čovjeka koji ne razvede takvu ženu! Zato neka čovjek ne misli 'moja je žena otkrivena i ja sa njom mogu živjeti grijeh ne pada na mene'. Pada brate grijeh na tebe itekako! Jer si ti bio dužan da se oženiš pravom muslimankom. Ako vidiš da nakon pozivanja i ukazivanja na pravi put takva žena ne dolazi sebi - razvedi je, jer ćeš biti odgovoran pred Allahom za ženu koja se razgolitila i koja nije obukla šerijatsku nošnju.

Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem: **“Najbolje žene su one koje su ljupke i puno rađaju, i pomažu svojim muževima da ustraju na pravom putu. A najgore žene su one koje su otkrivene. To su prave licemjerke.”**

(Bejheki, “Sunnen”)

Žena je obavezna da se pokrije nakon što postane punoljetna (t.j. dobijanjem prve menstruacije), i nakon toga je grijешna ako to ne uradi. Ali je bolje žensko dijete priviknuti odmalena, jer će joj pokrivanje lakše pasti. Neće tako to za nju biti iznenađenje i težak prelazak: jednog dana u mini suknjici a sljedećeg u džilbabu.

Kaže Aiša r.a.: ***“Djevojka kada napuni devet godina ona je žena!”***

A kod nas i kada ima osamnaest kažu ***“mala”***, i kada ima 25 kažu ***“ne zna”***. Predstavlja iskušenje cijelom dunjaluku a ne zna. I možete vidjeti danas u islamskom svijetu - majka hoda ulicom pokrivena, a njena kćerka koja ima možda osamnaest godina u odjeći tijesnijoj od njene kože!

Žensko dijete treba odmalena učiti islamskoj akidi, da je otkrivanje u vatri i da je hidžab u džennetu. Jer kada dijete odraste tada više ne vrijedi govoriti. Tada je ne možeš promijeniti. Tada ima svoju ličnost i tada je teško bilo šta uraditi. Ako se ne udare zdravi temelji tada nastaju problemi.

Ne smije čovjek dozvoliti da njegovo dijete odgaja televizor. I onda dođe kod daije i kaže ***‘ja bih da svoje dijete odgojim u islamu.’*** Ali ti nećeš da svoje dijete odgajaš u islamu, jer da to hoćeš, ti bi taj televizor izbacio iz kuće istog dana! Odgojiti dijete u islamu uz televizor, to je nemoguće. Za jednu emisiju koju dijete vidi, moraćeš možda mjesec dana da se trudiš da mu to izbiješ iz glave. I teško da ćeš uspjeti. Moraš očistiti sve ono što odvodi dijete sa pravog puta i onda ga pozivati. Gledalo dijete filmove (crtane ili druge), serije, reklame ili bilo šta drugo

– to je sve fesađ i nered. Više nije ostalo u televizoru ni jedan posto hajra. Ako naleti jednom u tri mjeseca jedan naučni program, to ti ne može biti opravdanje. Neka se niko ne zavarava govoreći **“ja kontrolišem šta gledaju moja djeca.”** Svi znamo da to nije tačno. Ti brate nisi kući većinu vremena, a žene su po svojoj prirodi popustljive.

Mi ćemo biti pitani za svoju djecu. Neka niko ne pomisli **“ja želim da omogućim svome djetetu.”** Ne! To dijete će ti se okačiti o vrat na Sudnjem Danu i pitati te **“babo zašto si mi kupio satelitsku antenu? Da je nisi nabavio, ja bih bila prava muslimanka.”** A ti se pripremi kako ćeš Allahu s.w.t. odgovoriti, jer je rekao Uzvišeni:

فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِّنْ دُونِهِ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ

"Stradaće, uistinu, oni koji na Sudnjem danu izgube i sebe i porodice svoje. Eto, to je pravo stradanje!"
(Az-Zumar, 15)

Zaista je prava propast da čovjek provede život u pokornosti, pa da skonča u vatri zbog toga što nije svoje dijete izveo na pravi put. Nije šteta za onoga koji laže i krade, vara, ubija i otima. Za njega nije ništa drugo nego vatra. Ali onaj koji vjeruje u Allaha i boji se njega da skonča u džehennemu – to je prava propast. Jedna iskrica džehenemske vatre da padne na dunjaluk - cijelog bi ga spalila, pa razmisli šta radiš brate.

Danas ogromni broj muslimana smatra da nikako neće završiti u vatri. Oni smatraju da se qur'anske prijetnje ne odnose na njih, već na tamo nekog drugog. A veliki pobožnjak Hasan el – Basri kaže **“kamo sreće da budem u džehennemu hiljadu godina pa da izađem iz njega.”** Da nas Allah s.w.t. sačuva vatre.

Žena koja izađe na ulicu otkrivena, na sebe priziva Allahovo prokletstvo, a šta ima gore od toga?

Postoje dvije vrste grijeha.

1. Grijeh koji čovjek čini, a koji ostaje između njega i njegovog Gospodara. Npr. čovjek pije alkohol u svojoj kući, gdje ga niko ne vidi. Ovakav grijeh ostaje ne njemu, pa će biti prema njemu kažnjen ili će mu Allah oprostiti ako se iskreno pokaje, i više nikada ne vrati tom grijehu.

2. Grijeh koji je vezan za onoga ko ga čini i drugu osobu. Kada žena izađe otkrivena na ulicu, grijeh pada na nju i na onoga koji je takvu gleda. Znači to nije samo njen grijeh, već prelazi i na druge ljude. Ibn Abbas r.a. kaže *‘Pogledi u otkrivenu ženu su kao strijele koje se zabadaju u ljudsko srce.’*

Izlazak žene iz kuće bez kakve potrebe je samo po sebi musibet (iskušenje, nevolja), jer kaže Allah s.w.t.:

وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى

“U kućama svojim boravite, i ljepotu svoju kao u davno pagansko doba ne pokazujte...!”

(El – Azhab, 33)

Aiša r.a. poslije smrti Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem, nije izlazila iz kuće šest mjeseci!. I kada je izašla ugledao je Ammara ibn Jasir r.a. i rekao joj je: *“O majko vjernika, Allah je rekao: I boravite u svojim kućama’*, pa je ona toliko plakala da joj se sasvim pokvasio pokrivač na licu.

Muslimanke moraju shvatiti Allahovu naredbu, i to da žena izlazi iz kuće samo u nuždi. A šta je nužda? To je njena bolest, ili bolest djeteta, ili odlazak na hadždž, ili u džamiju. Kakva je to potreba da žena izađe u kupovinu? To je obaveza muža, da on donese sve što je potrebno. Ovo muslimanke danas

nisu shvatile. Nego ako još čuju da je neki učenjak dozvolio izlazak iz kuće ili vožnju auta, onda odmah to uzmu kao obavezno, pa je upitaš *‘gdje si krenula sestro’* a ona odgovori *‘idem u šetnju’*. Pa recite mi tako vam Allaha šta onda znače Allahove riječi “I boravite u svojim kućama”?

Rekla je jedna žena Allahovom Poslaniku, sallallahu ‘alejhi we sellem, *‘Allahov Poslaniče ja volim da klanjam za tobom! A on joj je odgovorio ‘Jeste, ali je tvoj namaz u tvojoj kući vrijedniji od namaza ovdje za mnom.’*

Ako je namaz u kući bolji od onog u džamiji, šta je onda sa tvojim bespotrebnim izlaskom iz kuće? Od koga si to uzela? Nema sumnje da su muslimanke ovo prihvatile od nevjernica, pa je ostalo onog paganskog ponašanja, pa muslimanka kaže: *‘ja imam šerijatsku nošnju ili pokriveno lice i mogu izaći na ulicu’*. Da imaš deset puta pokriveno lice ti smiješ izlaziti samo po potrebi, jer je tako naredio Allah s.w.t.!

Kaže šejhul Islam Ibn Abdul – Berr: *“Složni su islamski učenjaci da je razgolićavanje jedan od najvećih grijeha, a ko ohalali otkrivanje taj je murted (otpadnik) i nevjernik, i takav se ubija!”*, jer je to poznata stvar u vjeri za koju nema opravdanja.

Kao što se zna da je namaz farz (obaveza), tako je i pokrivanje farz. Zar nije rekao Allah s.w.t.:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَأَزُوجِحْ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءَ الْمُؤْمِنِينَ يُدْرِينَّ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ

“O vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerima svojim, i ženama vjernika – neka spuste haljine svoje niza se! tako će se najlakše prepoznati, pa neće napastvovane biti.”
(Al – Azhab, 59)

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَعْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ
بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ

“I reci vjernicama neka obore poglede svoje, i neka čuvaju stidna mjesta svoja, i neka od ukrasa ne pokazuju osim ono što je ionako spoljašnje, i neka spuste vela niz grudi svoje.”
(En - Nur, 31)

Još je rekao Uzvišeni:

وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ

“A kada od njih nešto tražite (od žena), tražite to iza zastora. To je čišće i bolje za vaša i za njihova srca.”

(Al – Azhab, 53)

U ovom ajetu se Allah s.w.t. obraća ashabima radijallahu anhum, najboljim ljudima koji su ikad živjeli. S druge strane, ajet se odnosi na žene Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem, majke vjernika. Ako je to naređeno najmoralnijim ljudima i ženama ikad, šta mislite o današnjim generacijama? Zar nije dovoljan ovaj qur’anski ajet sestri muslimanki, da se pokrije i zastire od muških pogleda?

Bilježe Buharija i Muslim predaju o ženi – crnkinji koja je bolovala od epilepsije tj. padavice. Kada bi dobila napad, ona bi padala na zemlju i otkrivali bi joj se dijelovi tijela. Ona je pitala Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem: “*O Allahov Poslaniče, šejtan me obara, pa moli Allaha za mene, da me izliječi.*” On joj je odgovorio: “*Ako hoćeš, moliću Allaha da te izliječi, a ako hoćeš strpi se pa ćeš imati džennet!* Pa je rekla: “*Svakako ću se strpiti, ali moli Allaha da se ne otkrivam.*” Pa je dovio Resulullah, sallallahu ‘alejhi we sellem, Allahu i ona je padala, ali se više nije otkrivala.

Vidimo dakle primjer stida žene muslimanke, koja prihvata da se strpi u bolesti, ali ne može da podnese da joj se otkriva njeno tijelo.

Kada je čovjek iskren sa Allahom s.w.t., Allah olakšava njegov put, pa vjernik traži i nađe ženu vjernicu, bogobojaznu i pokrivenu. A nije iskreno da čovjek uzme kompjuter i da čatuje preko interneta ili traži sebi ženu po oglasima. To nije iskrenost sa Allahom nego sa šejtanom. Takav se pokorio šejtanu, i po internetu traži sebi šejtana da dovede u kuću. Kako neko uopšte može oženiti djevojku koja sebe nudi po internetu? To sigurno nije iskrenost sa Allahom s.w.t.

Ljubomora

Prije nego što pređemo na šartove šerijatskog hidžaba pomenućemo jednu vrlo važnu stvar a to je – ljubomora. Prve generacije muslimanki bile su te sa kojima je Allah s.w.t. zadovoljan, a njihovo ponašanje je bilo plod ljubomore njihovih muževa prema njima. Tu ljubomoru oni su naslijedili od Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem. Danas muškarci nemaju ljubomore, a žene nemaju stida, i rezultate vidimo.

Čovjeka ne zanima gdje je njegova žena, s kime razgovara telefonom, s kime sjedi – to njega ništa ne zanima. Žena s druge strane nema stida, pa izlazi otkrivena, priča kad treba i kad ne treba, pa i neke pokrivenne muslimanke se rukuju i osamljuju sa muškarcima koji im nisu mahrem itd.

Pitamo takve: zar ne znate da je rekao Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem:

"Da neko od vas bude uboden iglom u glavu, bolje mu je nego da dotakne ženu koja mu nije dozvoljena."

(Taberani, Bejheki, a Albani kaže da je sahih)

Kaže majka vjernika Aiša r.a.: „Tako mi Allaha, Poslanikove ruke nisu nikad dotakle ruke žene strankinje.“

(Buharija i Muslim)

Kakav je primjer muslimanka sa maramom na glavi koja se rukuje i osamljuje sa muškarcima? Gdje je tu stid kojem nas je poučio naš Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem? Gdje je strah od Allaha s.w.t.?

Buharija i Muslim bilježe od Džabira r.a. da je Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, jednog dana poslije sabaha pričao ashabima jedan svoj san:

“Sanjao sam da sam ušao u džennet, i vidio sam jedan predivan dvorac. Pitao sam meleke: ‘Čiji je ovo dvorac?’. Rekli su: ‘To je Omerov dvorac.’ Poželio sam da uđem, ali sam se sjetio tvoje ljubomore o Omere, pa sam otišao odande. Omer r.a. je zaplakao i rekao: ‘Otkupjujem te sa svojim ocem i sa svojom majkom Allahov Poslaniče, zar da na tebe budem ljubomorani?’

Hafiz Ibn Hadžer kaže u komentaru ovog hadisa: **“U ovom hadisu je jasan dokaz da je Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, nastojao da pouči svoje ashabe ljubomori. jer on potencira Omerovu ljubomoru kao vrlinu.”**

Buharija i Muslim bilježe od Sa’da ibn Ubade da je Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, sjedio sa skupinom ashaba, pa je rekao :

“Kada čovjek nađe svoju ženu kako čini nemoral sa drugim čovjekom mora pozvati svjedoke. “ Reče Sa’d - ‘Allahov Poslaniče, zar da ih vidim kako čine blud a da idem da tražim svjedoke? Tako mi Allaha, ja bi njih oboje nataknuo na sablju!’ Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, se nasmijao i rekao: “Zar se čudite Sa’dovoj ljubomori? Tako mi Allaha ja sam ljubomorniji od njega, a Allah je ljubomorniji od mene!

Resulullah, sallallahu ‘alejhi we sellem, je podučavao ashabe da treba da budu ljubomorni, jer je nepostojanje ljubomore pogrdno svojstvo. A u današnjoj zapadnjačkoj nekulturi oni se hvale kad čovjek nije ljubomoran prema svojoj ženi. Kod njih je ljubomora nešto pogrdno, a nažalost i mnogi muslimani su prisvojili ovo od njih, pa kao papagaji ponavljaju da je ljubomora nešto loše i zaostalo. Po njima je moderno i napredno da žena šeta i luta, a da muž sjedi kući i da čita novine.

Bilježe Buharija i Muslim od Ebu Hurejre da je rekao Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem:

“Allah je ljubomoran, a i vjernik je ljubomoran. A Allahova ljubomora je da čovjek prelazi preko Njegovih granica.”

Dakle, razgolićavanje je nastalo kao posljedica gubljenja stida kod žena i ljubomore kod muškaraca.

Šartovi šerijatskog hidžaba

1. Šerijatski hidžab mora pokrivati cijelo tijelo

Ibn Huzejme, Ibn Hiban, Tirmizi i Taberani bilježe hadis od Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem:

“Žena je awret!” (vjerodostojnim su ga ocijenili Ibn Huzejme, Ibn Hiban, Tirmizi i šejh Albani).

Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, nas obavještava da je cijela žena *awret*, a *awret* je u šerijatu ono što se mora pokriti.

Ebu Dawud bilježi predaju od Ummu Seleme i Mejmune da je Abdullah ibn Umri Mektum (slijepi mujezin vjerovjesnika, sallallahu ‘alejhi we sellem) došao kod Allahovog Poslanika, a one su bile prisutne, pa im je rekao Muhammed, sallallahu ‘alejhi we sellem, da izađu tj. da se sklone, pa su rekle:

‘Allahov Poslaniče, zar on nije slijep čovjek? Zbog čega da se sklanjamo a on nas ne vidi?’ On im je rekao: ***‘A zar ste vas dvije slijepce?’***

Ako vjerovjesnik, sallallahu ‘alejhi we sellem, ovako uči muslimanke da se ponašaju pred slijepcem, šta je sa ljudima koji vide i kojima šejtan uljepšava ženu?

Kad bi čovjek izašao na ulicu, a žene bile sve šerijatski odjevene, tako da ne vidi ništa od njih, zar ne bi svaki mislio da je njegova žena najljepša? Sigurno da bi. Međutim, kad čovjek na ulici, televiziji ili u novinama vidi utegnutu i našminkanu ženu, on je poredi sa svojom ženom zato što mu je onu šejtan uljepšao. Koliko god da je žena lijepa, uvijek postoji još ljepša, koju šejtan učini da se dodatno sviđi čovjeku. A idealnosti na dunjaluku nema, idealnost je u džennetu.

Islamski stav je da žena mora pokriti cijelo tijelo. Međutim, jedan dio učenjaka smatra da je dozvoljeno ženi da otkrije lice i šake, ali i oni naglašavaju da se propis mijenja u vremenu iskušenja, kada se živi u nemoralnoj sredini (što je svuda slučaj danas), kada je žena lijepa i sl. Međutim, svi se učenjaci slažu da su dokazi koji govore u prilog obaveznosti pokrivanja lica jači i brojniji, te da je bolje i preče pokriti i lice, i da je to bila praksa prvih generacija.

Ovdje je potrebno naglasiti da mnoge muslimanke koje ne pokrivaju lice pogrešno tumače sam termin – šta je to lice, pa otkrivaju više nego što se smije, a to nije ispravno. Lice je od

početka čela do vrha brade, i od početka uha do početka drugog. Žena koja otkrije više od toga je grijешna. Marama mora doći na samu bradu, to je lice u šerijatu i u jeziku.

Što se tiče stopala, njih nije dozvoljeno otkriti ni u kom slučaju. Imam Tirmizi bilježi da je Ummu Seleme došla Allahovom Poslaniku, sallallahu 'alejhi we sellem, i rekla mu:

“O Allahov Poslaniče, nama se često otkriju stopala kada koračamo.” Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, je rekao na to: **“Spustite odjeću za jedan pedalj.”** Ona je kazala: **“Ali kada ulazimo u naše kuće i prelazimo preko pragova može nam se nešto otkriti.”** Vidimo da ona nije rekla **‘Jedan pedalj – elhamdulillah’**, nego je tražila još vrijednije i bolje, ne poput mnogih muslimanki danas koje samo traže olakšice, što više olakšica, imaju li osnove ili nemaju, nije bitno. Zatim je rekao Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem: **“Spustite ih za još jedan pedalj i ne dodajte više na to.”**

Žene ovo danas praktikuju u pogrešnom smjeru, pa podižu svoju odjeću. Odjeća mora padati do zemlje i mora pokrivati stopala žene.

Neko može upitati : Ako je farz za žene da spuste svoje haljine, kako će ih sačuvati od prljavštine? Jedna žena je pitala Ummi Selemu isto pitanje : **“Ja sam žena koja ima spuštenu haljinu, a hodam po blatnjavim mjestima (šta ja treba da uradim) ? Ummu Seleme r.a. odgovori : “Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, kaže : “Šta bude poslije toga (poslije hodanja po takvim mjestima) neka se očisti ”.**

(Malik, Ahmed, Tirmizi, Ebu Dawud i Ed – Darimi)

Što se tiče izlaska žene kada je našminkana i uljepšana, svi islamski učenjaci bez izuzetka kažu da je taj postupak haram, i predstavlja neposlušnost Allahu dž.š., i nepoštovanje propisa i

naredbi, u skladu sa kojima je on želio da se ponašaju Njegovi robovi. Od tih naredbi su i Allahove dž.š riječi:

"U kućama svojim boravite i ljepotu svoju, kao u davno pagansko doba, ne pokazujte, i molitvu obavljajte i zekat dajite, i Allaha i Poslanika Njegova slušajte!"
(El-Ahzab, 33)

Žena ni pod kakvim okolnostima ne smije takva izlaziti, i ne smije se ni na koji način uljepšavati, onako kao što to može za svoga muža. Apsolutno ništa ne smije staviti na svoje lice, čak ni labelo za usne, jer se on sija i privlači pažnju.

2. Odjeća mora biti široka i neprovidna

Odjeća žene muslimanke ni u kom slučaju ne smije biti uska i prozirna, jer je to u suprotnosti sa već spomenutim hadisom:

"...žene koje su pokrivene a otkrivene, koje poučavaju i druge žene tome, koje su skrenule sa pravog puta. Njihove glave izgledaju kao grbe deva. Neće ući u džennet, niti će osjetiti njegov miris, koji se osjeća na velikoj daljini." (Muslim)

Imam Ahmed i drugi bilježe od Usame ibn Zejda da je rekao:

"Dao mi je Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, jednu odjeću da je obučem. Nakon nekog vremena kad je primjetio da je ja ne oblačim, pitao me je šta sam uradio sa njom. Odgovorio sam: 'Dao sam je svojoj ženi da obuče.' Reče Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem: "Naredi joj da obuče nešto ispod nje, ja se bojim da ta odjeća ne ocrtava njeno tijelo."

Još je rekao Resulullah, sallallahu 'alejhi we sellem:

„Biće na kraju mog ummeta žena pokrivenih prozirnom odjećom, kao da su gole, a glave su im kao grbe kod deva. Proklinjite ih jer su one zaista proklete!“

(bilježi Taberani, hadis je sahih)

Ovaj hadis sadrži dvije zabrane: zabranu prozirne odjeće, i zabranu namještanja kose ispod marame tako da izgleda kao grba deve. Ova frizura je haram, a poznata je po nazivu *punđa*.

Prenosi se da je jedna žena ušla kod Aiše r.a., pa je Aiša primjetila da se kroz njen prekrivač za lice vidi boja njene kože, pa joj je to strgnula s glave i pocijepala ga i rekla: **‘Zar si to obukla?’** Zatim joj je dala svoj prekrivač koji je bio neprovidan.

Kada je A'iši r.a. ušla mlada žena iz plemena Benu Temim koja je imala nježan i proziran veo, A'iša r.a. je rekla; **“Ne vjeruje u suru En-Nur žena koja se tako oblači.”** Ova žena je imala pokriveno lice ali je imala previše tanku odjeću. Šta onda reći o nekim ženama današnjice koje imaju odjeću koju nazivaju hidžabom, a ta odjeća je puno lošija od odjeće ove žene koja je došla kod A'íše r.a.

Takođe hidžab ne smije ocrtavati tijelo žene, bez obzira i ako je neprovidan. Na primjer da žena obuče na sebe samo odjeću od svile. Ona koliko god neprozirna bila ipak ocrtava konture tijela. Cilj šerijatske odjeće jeste da se ne poznaje ženino tijelo. Ako odjeća ne ispuni ovaj uslov, gubi svoju funkciju. Kaže Ibn Hadžer el – Hajthemi da je prozirna odjeća ženama haram po konsenzusu svih islamskih učenjaka, i to je svrstao u velike grijehе.

Kaže Aiša r.a.: **“Koliko samo žena oblači na sebe odjeću, a ustvari su gole.”** Znači ne dolazi u obzir nekakva strukirana haljina, već to mora biti široko toliko da žena može primiti ispod još jednu sestru muslimanku.

3. Odjeća žene ne smije biti namirisana

Prenosi Ebu Musa el – Ešari u hadisu koga bilježe Nesai, imam Ahmed, Tirmizi, Ebu Dawud i Hakim, da je rekao Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem:

“Koja se god žena namiriše i iziđe i prođe pored ljudi koji osjete taj njen miris – ona je bludnica!”

Ako žena koristi miris u svojoj kući, a tu su samo mahremi - njen muž, babo ili brat, to ne smeta, međutim izvan svoje kuće joj je haram to da čini.

Ebu Dawud, Begavi, Ibn Madže bilježe da je Ebu Hurejre r.a. stajao sa nekolicinom ashaba, kad je pored njih prošla jedna žena, pa je upitao: ***‘Allahova ropkinjo, gdje si to krenula?’ ‘U džamiju’. ‘A jesi li se zbog džamije to namirisala?’ ‘Jesam.’ E pa vrati se jer ja sam čuo Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem, da kaže ‘Kada se žena namiriše i pođe u džamiju, Allah neće primiti njen namaz dok se ne vrati svojoj kući i dok se ne okupa kao od dženabeta (polnog odnosa).’***

Povežimo ova dva hadisa: Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, prvo naziva ženu koja se namiriše pa izađe zinalučarkom i nemoralnom, a u drugom hadisu naređuje joj da se okupa kao od polnog odnosa. Nije dovoljno oprati samo ruke, nego treba cijelo tijelo, jer si ti u grijehu kao da si počinila nemoral!

Kaže šejhul Islam ibn Tejmije ***“Ako je ženi haram da se namiriše pa izađe u džamiju, koliki li je onda haram da se namiriše pa izađe na šejtanska mćjesta kao što je pijaca, trgovina, ili kad izađe u šetnju?”***

4. Odjeća žene muslimanke ne smije ličiti odjeći muškaraca

Imam Ahmed, Ebu Dawud i Ibn Madže bilježe od Ebu Hurejrea r.a. da je rekao:

“Allačhov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, je prokleo ženu koja oblači mušku odjeću i muškarca koji oblači žensku odjeću!”

U drugoj predaji koju bilježi Buharija od Ibn Abbasa r.a. kaže se:

“Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, je prokleo muškarce koji oponašaju žene i žene koje oponašaju muškarce!”

Nesai, Bejheki i imam Ahmed bilježe hadis u kome se kaže:

“Trojicu Allah neće ni pogledati na Sudnjem Danu, i oni neće ući u džennet. Prvi je onaj koji je nepokoran svojim roditeljima, zatim žena koja je otkrivena i oponaša muškarce, i čovjek koji nije ljubomoran prema svojoj čeljadi.”

Imam Dhehebi kaže da je od velikih grijeha da žena oblači odjeću koja je karakteristična za muškarce. Zato, imaj ovo na umu sestro, i poslušaj riječi Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem, koji je od Allaha poslan da nam objasni i pojasni propise islama, a ne zalutale ljude koji ohalaljuju ono što je Allah s.w.t. zabranio, koji uče muslimanke da mogu nositi pantalone i sl.

5. Muslimanka svojom odjećom ne smije oponašati nevjernice

Kaže Uzvišeni Allah s.w.t.:

أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ

“Zar nije vrijeme da se srca vjernika poboje i da spominju Allaha zbog istine koju je spustio, i da ne budu kao oni kojima je data knjiga (židovi i kršćani)”

(Al – Hadid, 16)

Kaže Ibn Kethir u svome *tefsiru*: ‘*U ovom časnom ajetu je zabrana oponašanja nevjernika u bilo čemu*’.

Prenosi se od Ibn Omera da je rekao Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem:

“*Ko oponaša jedan narod, on pripada njima!*”

(Ebu Dawud, imam Ahmed)

6. Odjeća vjernice ne smije biti odjeća isticanja

Islamski učenjaci i komentatori hadisa kažu da je haram da hidžab bude odjeća isticanja, bilo da se radi o skupoj odjeći kojom se hoće hvaliti ili bijedna odjeća kako bi se pokazao zuhd.

Prenosi se od Ibn Omera r. a. da je kazao Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem:

“*Ko obuče na dunjaluku odjeću isticanja, Allah će ga na Sudnjem Danu umotati u odjeću poniženja, pa će njime potpaliti vatru.*”

Potrebno je napomenuti da se ovo ne odnosi na onoga koji iz bogobojaznosti oblači islamsku odjeću pa se razlikuje od

sredine, već se misli na oblačenje kojim čovjek želi da bude u centru pažnje.

Ako pogledamo u sunnet Allahovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem, vidjećemo da nije precizno opisana odjeća koju je nosio, ali zato je islam postavio opšta pravila koju islamska nošnja mora da ispunjava, i u okviru toga možeš oblačiti šta god hoćeš.

Dodaćemo još samo jednu bitnu stvar, a to je da žena ni po koju cijenu ne smije izlaziti u crvenoj, žutoj, šarenoj i sličnoj odjeći, jer takva odjeća privlači pažnju. Takva odjeća je u suprotnosti sa ciljem šerijata a to je da se u žensko tijelo ne gleda i da se ne ističe. Haram je da hidžab bude ukrašen, da bude raznih boja, vezenih ukrasa. Allah dž.š. kaže;

وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ

"...I neka ukrase svoje ne pokazuju..."

(En – Nur, 31)

Bez ikakve sumnje, crna boja ima prednost nad drugim bojama, zbog toga što čini ženu skrivenijom od pogleda i zatvara vrata strastima. Ne možemo reći da je muslimanki stroga dužnost da nosi odjeću crne boje, ali to je sigurno bolje i u skladu sa praksom najbolje generacije muslimanki – ashabijki.

To su bili uslovi koje je šerijat postavio da bi ženska nošnja bila validna i ispravna. Ako samo jedan od ovih uslova ne bude ispunjen, ta nošnja nije ispravna, a ta osoba je (shodno uslovu koji nije ispunjen) prokleta, i grijehnica kod Allaha, kao što smo vidjeli u predhodno navedenim hadisima.

Na kraju napominjemo našim cijenjenim sestrama da je zanemarivanje ove obaveze jedan od velikih grijeha za koje je predviđena žestoka Allahova kazna. Zato svaka muslimanka treba da povede računa da se što prije pokori Allahu, a kada se pokrije, da se ne izigrava sa svojim hidžabom i da ne pravi od

njega sredstvo za privlačenje muškaraca, već sredstvo stišavanja smutnje i nereda na Zemlji.

Stidiš li se?

Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem: ***"Od riječi koje je svijet zapamtio od pripovijedi prošlih Allahovih poslanika je i ova: "Kad se ne stidiš, radi šta hoćeš."***

(Ahmed, Bulanika, osharija, Ebu

Davud i dr.)

I zaista, ono što vidimo oko sebe na ulicama, slikovito dočarava ovaj hadis. Momak musliman sa mindušom u uhu ili u nosu, ili gola djevojka, muslimanka imenom – to je svakome postao normalan prizor. Ljudi su zaboravili na Allaha s.w.t., i na lanikaNjegove naredbe i zabrane. Džamiju su zamijenile diskoteke, Qur’an je zamijenila muzika koja zaglupljuje, a hidžab su zamijenile mini suknje, pa se ona marama koja treba da je na glavi, sada “moderno” veže oko struka. A rekao je Allah s.w.t. u Qur’anu Časnom:

وَلَا تَبْرَحْنَ تَبْرُجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ

“I ne oblačite se kao u pagansko doba” (Azhab, 33)

Pokrivanje je farz (obaveza) za svaku muslimanku, i ne postoji niti jedan učenjak na dunjaluku ma koliko tolerantan bio, da ima drugačiji stav.

Buharija i Muslim bilježe da je Aiša r.a. rekla: ***"Allahov Poslanik bi klanjao sabah (u džamiji u džematu) gdje bi bile prisutne i neke žene, vjernice, prekrivene i zamotane***

u svoje ogrtače. Potom bi se one vraćale svojim kućama prije nego se razdani tako da ih niko ne bi prepoznao".

Vidimo da su žene Allahovog Poslanika, sallallahu 'alejhi we sellem, i njegovih ashaba bile pokrivena, a one su te koje trebaju biti uzor muslimankama, one su najbolje vjernice koje su ikad živjele. Međutim, ogromna većina naših sestara uopšte ne zna ko su bile Hatidža r.a., Aiša r.a., Fatima r.a., a kamoli da se na njih ugledaju.

Danas je realnost da muslimanke ne znaju svoju vjeru, ali zato dobro znaju ko su glumice, pjevačice i manekenke, i njih oponašaju po izgledu, govoru i svemu ostalom, prateći ih na njihovom putu u džehennem. I kada pitaš takvu zašto se tako oblači, uvijek će reći '*ovako se oblačim jer mi je vruće*'. Nemaš ti pojma šta je prava vrućina, ali si na pravom putu da to saznaš, jer tamo gdje si se uputila vrućina je nezamisliva, da nas Allah s.w.t. sačuva.

Dalje, imamo običaj kad neko umre, da žene nekoliko nedjelja ili mjeseci nabace bijelu maramicu na glavu. Odakle im to? Allah zahtjeva da budu pokrivena uvijek! A šta one rade? Dok su mlade i lijepe, maksimalno se razgolićavaju, pa kada napune pedeset ili šezdeset godina, počnu nositi duže haljine i bluže. Kad ostare i kad izgube ljepotu i privlačnost, i kad ih ionako više niko neće gledati. Ne možete varati Allaha s.w.t. Tužne su scene na našim ulicama, majke u dimijama i sa šamijom na glavi, a pored njih kćerke sa dvije krpice na sebi, te koje su najpreče da pokriju ukrase koje im je Allah s.w.t. dao za njihove muževe, a ne da ih gleda cijeli grad. Tim istim ulicama do samo prije par decenija takođe su prolazile žene, ali su nosile hidžabe i feredže. To su bile žene koje su znale šta znači riječ '*stid*', ali one nisu mogle znati da će njihov porod biti sramota za svoje porodice i za svoju vjeru.

Jedan stari džematlija, na pitanje novinara: **‘Zašto neki muslimani ne vole da su im žene islamski pokrivene’** je odgovorio: **“To je zato što se stide svoje vjere. U ne tako davno doba, muslimani su nosili džubeta, a ispod široke čakšire, za pojasom handžar, a u kući oružje. Nije bilo žena otkrivenih lica, a kamoli tijela. Nosile su pokrivače za lice od debelog crnog platna, a ogrtači su bili do zemlje.”** Stari malo zastade pa reče: **Sretan je onaj i njegova familija, koji žive po šerijatu. A teško onima koji to ne čine!”**

Mnoge nazovi “muslimanke” se učlanjuju u razne organizacije za prava žena i sl., i bore se za donošenje nekakvih zakona koji će im “poboljšati” položaj. Allahov zakon im nije dovoljno dobar, pa hoće da donose svoje zakone. Koliko je to licemjerstvo, najbolje se vidi kad takva sva namazana i polugola stane za govornicu ispred mikrofona i traži poštovanje i prava. Kakvo poštovanje ta zaslužuje, da je Allah uputi? Zbog takvih se po kafanama pobije i pokolje desetoro, rasturaju se brakovi, a ispaštaju nedužna djeca. I čudi se takva kad joj džahili na ulici dobacuju i bulje u nju, a svjesna je da ih sama izaziva.

Kaže Allah s.w.t.:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْرِينَّ عَلَيْهِنَّ مِنْ حَلَابِيِّهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ

“O vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerima svojim, i ženama vjernika, neka spuste haljine svoje niza se. Tako će se najlakše prepoznati pa neće napastvovane biti...”

(Azhab, 59)

Dakle, obuci se kao muslimanka i ponašaj se kao muslimanka i nećeš imati takvih problema. Ponos jedne muslimanke treba da je u sprovođenju propisa vjere, a ne u slijepom slijedenju šejtanskih trendova.

Zbog uzvišenosti i čistote koju nosi, islam se svakim danom sve više širi. Ali primjetićemo da nemuslimanka koja primi islam, trudi se da ga primjenjuje u potpunosti, pa se pokrije, obavlja namaz i posti, i sve što Allah s.w.t. traži od nje. A naše sestre i braća su rođeni u muslimanskim porodicama, a ne znaju o svojoj vjeri ništa osim da daju novac lopovima i prevarantima da im uče jasine i hatme. Slavi se Bajram, sunete se muška djeca, i to je sve što se od vjere praktikuje.

Što se tiče razgolićavanja, nema sumnje da je prokleti Iblis taj koji navodi na ovaj grijeh, kao što je učinio sa prvim čovjekom Ademom a.s. i njegovom ženom Hawom. Kaže Uzvišeni opisujući taj događaj:

يَا بَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَتَزَعُ لَبِاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْآتِهِمَا

“O sinovi Ademovi, neka vas nikako ne zavede šejtan, kao što je roditelje vaše iz dženneta izveo, skinuvši im odjeću njihovu, da bi im stidna mjesta njihova pokazao.”

(El- A'raf 27)

Vjeruješ li u ove Allahove riječi brate, ti koji si muž i otac? Je li te stid od Allaha koji vidi tvoje kćeri koje su gole? Od plemenitih meleka koji vide i zapisuju djela i nedjela? Je li te stid od onih koji se naslađuju pogledom na tijelo tvoga djeteta, a ti si im to omogućio? Je li te sramota što tvoj komšiluk zna tijelo tvoje žene isto tako dobro kao ti? I na kraju, je li te sramota samoga sebe, kad sjediš u svojoj kući, a oskudna odjeća otkriva obline i stidna mjesta tvojih kćeri? Bojiš li se da će ti se na Kijametskom Danu okačiti o vrat porodica kojoj nisi naređivao pokornost i vjeru?

Mnogi muslimani iz neznanja ili zato što hoće da opravdaju svoje propuste, pogrešno tumače ajet u kome kaže Allah s.w.t.:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ

“Nema prisile u vjeru”.

(El – Bekare, 256)

Ovaj ajet se odnosi na nevjernike (nemuslimane), koje je musliman dužan pozivati u islam, ali ih ne smije silom uvoditi u vjeru. A ne odnosi se na nas koji izgovaramo šehadet!

Postoji li prisila u islamu? Da vidimo iz slijedećih primjera.

Ashabi bi onog koji ne dođe u džema'at smatrali za munafika, pa bi ga uzeli jedan za jednu, drugi za drugu ruku pa bi ga dovukli u džamiju. Je li ovo prisila?

Allahov Poslanik sallallahu ‘alejhi we sellem kaže: **“Tucite djecu ako neće da klanjaju!”** Je li ovo prisila? Jeste, ali za njihovo dobro! Kad bi neko otkrio da mu se dijete drogira ne daj Bože, bi li upotrebio silu da ga odvрати od toga zla? Naravno da bi. E pa, isto tako se moraš potruditi da onoga koga voliš odvратиš od puta koji vodi u vatru, ako vjeruješ u Allaha i Sudnji Dan.

Predislamski Arapi su žensku djecu živu zakopavali u zemlju. Bezgrešnu, tek rođenu djecu. Međutim, mnogi današnji roditelji su mnogo gori. Oni svoju djecu odgajaju na neislamski način i time ih vode pravo u propast. Kada kupiš kćerki kratku suknju ili providnu majicu, ili joj dozvoliš da to nosi – znaj da si joj kupio kartu za džehennem!

Možemo li zamisliti sliku roditelja koji baca svoje dijete u vatru i pritom se zadovoljno smije? Ima nažalost takvih scena među nama koliko hoćete.

Djevojka od četrnaest – petnaest godina završi osmi razred, a roditelji je spremaju za polumatursko veče. Kupe joj i

obuku haljinicu koja više otkriva nego što pokriva, pa je izvedu takvu pred ljude, i zajedno se slikaju govoreći: **“Vidite kako lijepu kćerku imamo!”** Ima li većih zulumčara od ovih ljudi? Proklinjaće to dijete roditelje na Danu velikog straha, kad se budu polagali računati Allahu s.w.t.

Kaže Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem:

“Stid je dio vjere a vjera je u džennetu, a bestidno ponašanje je dio nemarnog srca, a nemarno srce je u džehennemu.”
(Ahmed, Tirmizi)

Najgore i najžalosnije je to što ovaj farz ne izvršavaju oni koji bi trebali da podstiču druge. Mnoge redovne džematlije, neki su čak i obavili hadždž, u svojim kućama trpe golotinju bez ikakvog prigovora i reakcije. Dođeš da posjetiš brata u ime Allaha, kad ono... Kao da si zalutao na manekensku pistu. Kasetofon trešti, djeca gladaju serije koje vrve od zinaluka na TV- u, pa se onda upitaš **“je li ovo kuća onog istog insana pored koga svakog dana klanjam u džamiji”?**

Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, je rekao u hadisu kojeg je zabilježio imam Ahmed: **‘Allah neće ni pogledati na Sudnjem Danu, i neće ući u Džennet čovjek koji ne vodi računa o moralu svoje porodice’.**

Islam nije samo namaz. Moramo izvršavati sve propise koliko smo u mogućnosti. Živimo u neislamskoj državi, i nemamo tu moć da pozatvaramo kafane, kladionice i noćne klubove. Allah nikog ne opterećuje preko njegovih mogućnosti. Ali brani li nam neko da izvedemo svoju porodicu na pravi put? Ne brani nam niko. Ali nas je obmanuo šejtan, onaj koji je Allahu obećao da će ljude odvoditi s pravog puta do Sudnjega Dana.

Mnogi se zavaravaju stavljajući sabur tamo gdje mu nije mjesto, čineći tako veliku grešku. Ne smijemo odlagati izvršavanje Allahovih naredbi i to pravdati saburom. Ne, već tu treba da važi kur'ansko pravilo koje su praktikovali ashabi a koje glasi: **“Čujemo i pokoravamo se.”** Zato se vjernici moraju bojati Allaha i na vrijeme ozbiljno razmisliti o ovome. I ne smiju se ni po koju cijenu ženiti džahilkama, nadajući se da će se nekad dozvati pameti. Oni koji su se opekli na toj vatri, znaju da nema ništa teže nego takvu nagovarati tri ili pet godina da počne klanjati namaz, pa onda još narednih sedam - osam godina odgađanja pokrivanja, **“dok joj ne dođe”**. A svjestan je svaki vjernik koji ovo trpi, da je cijelo to vrijeme na njemu veliki grijeh, jer je odgovoran za nju. Obavijestio nas je Allah s.w.t. da je svaki čovjek pastir svojoj porodici. A kakav je to pastir koji nije u stanju da naredi svom stadu kojim putem da ide? Takav je osuđen na propast.

Zato brate, nađi sebi dobru vjernicu koja se boji Allaha, pa makar je tražio daleko i dugo. Jer u pitanju je tvoja čast, tvoja porodica, tvoja vjera i tvoj ahiret.

Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem: **“Dospio sam do dženneta, pa sam vidio da je najviše njegovih stanovnika siromaha, a dospio sam i do džehennema pa sam vidio da je najviše njegovih stanovnika žena.”**

(Ahmed)

U komentaru ovog hadisa kaže imam Dhehebi: **“Njihovom ulasku u džehennem razlog je nepokornost Allahu i Njegovom Poslaniku, zatim svojim muževima, i to što su se razgolićavale. Oblačile bi izazovnu odjeću, uljepšavale bi se i dotjerivale, zatim bi izlazile i zavodile ljude. Pa ako su one bile sigurne od ljudi, ljudi nisu bili sigurni od njih.”**

Neka se prepozna u ovim riječima svaka koja ovako postupa, i neka vidi gdje joj je mjesto ako se ne pokaje i popravi,

a Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, govori samo istinu.

Sestro muslimanko, ti koja si nečija majka, ili sestra, ili kći – je li ti svejedno što se tvoj brat crveni od sramote svaki put kad prođeš ulicom? Kako se osjećaš kad tvoj otac mora spustiti pogled kad želi da razgovara sa tobom, da ne bi gledao u tvoje grudi, noge, stomak ili ramena? Znaš li da tvoje tijelo kod mnogih izaziva požudu i navodi ih na grijeh? Znaš li da je rekao Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem:

“Žena je awret, pa kad izađe otkrivena, šejtan joj se pridruži!”
(Tirmizi)

Tvoje tijelo je sada zdravo i lijepo. Šta ćeš kada to više ne bude? Šta ćeš onda otkrivati da bi privukla nečiju pažnju? Zar ne shvataš da ćeš biti poput istrošene robe koju više niko ne želi? Grdno se varaš ako misliš da ćeš se lakše udati ako izlažeš svoje tijelo tuđim pogledima. Bićeš samo iskorištena i odbačena. Koliko je samo slučajeva prevarenih i ostavljenih trudnih djevojaka, samoubistava, abortusa i beba ostavljenih po raznim domovima.

Znaj da postoji drugi, bolji put. Zašto se ne potrudiš da te tvoj Gospodar zavoli, da stekneš Njegovu milost, a On je Najmilostiviji i puno prašta? Da te ljudi poštuju, da se tvoji roditelji ponose tobom. Da te sutra poštuje tvoj muž vjernik, i tvoja djeca. Razmisli o ovim riječima, i učini pravu stvar u ime Allaha.

Šerijatski, a ne “moderni” hidžab!

Kaže Allah s.w.t. u Qur”anu:

يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُؤَارِي سَوْآتِكُمْ

“O sinovi Ademovi, dali smo vam odjeću koja će pokrivati stidna mjesta vaša.” (Al-Araf, 26)

Kakva je to odjeća kojom je zadovoljan Allah s.w.t.?

Šerijatski hidžab ima svoje šartove (da pokriva cijelo tijelo, da je prostran i neproziran, da nije namirisana, da ne priliči muškoj ili odjeći nevjernica, da to ne bude odjeća isticanja), i ako se ti šartovi ne ispune, ta odjeća nije ispravna, a ta osoba nije ispunila ono što Allah s.w.t. zahtjeva od nje.

Mnogi takozvani „modernisti“ pokušavaju da izvrnu propise islama, pa tako hoće da modernizuju i hidžab. Tako vidimo žene koje kombinuju maramu sa pantalonama, haljine sa izrezima, usku odjeću izazovnih boja, pokušavajući tako da usklade hidžab sa savremenom modom. Zatim žene koje imaju nekakvu maramu na glavi, dok im uši i minđuše vire. Često ovako izgledaju žene i kćeri „učenih“ ljudi, imama i hodža, pa se narod povodi za njima. Međutim, u islamu postoji zlatno pravilo koje je izrekao plemeniti ashab Alija r.a. a koje glasi: „*Ne prepoznaj istinu po ljudima, već upoznaj istinu – prepoznaćeš njene sljedbenike!*”

Muslimani moraju učiti svoju vjeru, pa će na osnovu toga vidjeti ko je ispravno praktikuje, a ko se sa njom igra. U protivnom, biće kao oni za koje je rekao Uzvišeni:

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنَ بِهِ اللَّهُ

„Zar oni da imaju bogove koji im propisuju da vjeruju ono što Allah nije naredio?“ (Aš – Šura, 21)

NEPRAVILNO

PRAVILNO

Da bi jedno djelo bilo primljeno kod Allaha s.w.t. mora ispunjavati dva uslova:

1. Da bude iskreno, tj. da kod dotične osobe postoji iskren nijet da to djelo radi u ime Allaha s.w.t.

2. Da bude ispravno, t.j. po sunnetu Muhammeda, sallallahu ‘alejhi we sellem, odnosno onako kako je on to radio ili podučio muslimane i muslimanke da rade.

Oni koji hoće da „modernizuju“ ovaj propis moraju znati da je Allah s.w.t. upotpunio ovu vjeru, i da je Njegov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem ummetu dostavio svaki

hajr. Niko ne može od sebe izmišljati i unositi u vjeru neke nove stilove i mode. Hidžab muslimanke mora da bude onakav kakav su nosile majke vjernika i žene ashaba, a ne „majka Tereza“ i kršćanske „časne“ sestre.

Iskušanja

Spomenućemo i nešto što je realnost za svakog vjernika i vjernicu koji pođu pravim putem, i koji se trude da u svom životu primjenjuju propise islama, a to su iskušanja.

Kada su ljudi u neznanju i kad su se toliko udaljili od vjere kao što je to slučaj kod nas, često se dešavaju napadi na vjernike i ismijavanje sa njima i sa vjerskim propisima. Međutim, vjernik mora znati da što su veća iskušanja, to je veća nagrada kod Allaha s.w.t., a znamo da su svi Allahovi poslanici prošli taj put, da su oni najviše propatili i da su se sa njima najviše ismijavali. Kaže Uzvišeni:

وَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

„Neka te ne žaloste besjede njihove, uistinu sva moć pripada samo Allahu, On sve čuje i sve zna“

(Junus, 65)

فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ

„Ti javno ispovjedaj ono što ti se objavljuje, i kloni se mnogobožaca. Mi smo ti dovoljni protiv onih koji ti se rugaju.“

(Al – Hidžr, 94-95)

Svaki musliman mora biti svjestan iskušanja koja ga čekaju na Allahovom putu, i on će uz Allahovu pomoć lako izaći na kraj sa onima koji pokušavaju da mu naude, sa onima koji ne vjeruju u Allaha s.w.t., ili sa onima koji su džahili (neznalice).

Moramo žaliti takve ljude, i shvatiti da veliki broj njih to radi samo iz naznanja, da ih Allah uputi da postanu naša braća i dobri vjernici.

Ali s druge strane, oni koji to rade moraju dobro razmisliti o svojim postupcima. Nema toga koji će izbjeći smrt i polaganje računa. Mi znamo da je Allahov Poslanik, sallallahu 'alejhi we sellem, bio izuzetno blag i samilostan, i često je praštao i prelazio preko prestupa ljudi. Ali kad se radilo o ismijavanju sa vjernicima, nije prihvatio opravdanja i izvinjenja. Radi se o događaju u vezi sa bitkom na Tebuku, kad se ta skupina ismijavala sa ashabima r.a. govoreći da su kukavice, kako su proždrljivi i imaju velike stomake itd.

Allah je prozvao nevjernicima one koji se ismijavaju na račun vjernika i propisa islama! Kaže u suri et- Tewba:

وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِؤُونَ لَا تَعْتَدِرُوا قُدُ
كُفْرَتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ

“A ako ih zapitaš, oni će sigurno reći: ‘Mi smo samo razgovarali i zabavljali se’. Reci: ‘Zar se niste Allahu i riječima Njegovim i Poslaniku Njegovu rugali? Ne ispričavajte se! Jasno je da ste nevjernici, a tvrdili ste da ste vjernici!’”

(et – Tewba, 65-66)

Kaže šejhul Islam ibn Tejmije: *“Ismijavanje sa Allahom i Njegovim Poslanikom, i sa Allahovim ajetima, sa vjernicima i obilježjima vjernika, je kufr (nevjerstvo), i onaj koji to radi postaje nevjernik nakon što je bio vjernik.”*

Oni koji ismijavaju vjeru nisi svjesni da je to stvar koja čovjeka direktno izvodi iz islama, bilo da se ismijavaju sa namazom, ili obilježjima vjernika kao što su brada, hidžab i sl., bilo da je u pitanju višeženstvo ili šerijatske kazne odsjecanjem

ruke ili kamenovanjem. Sve su to Allahovi propisi, i ismijavanje sa tim je direktno ismijavanje sa Allahom s.w.t., a to je nevjerstvo koje izvodi iz vjere, svejedno radilo se o šali ili ne.

Ovo su stvari koje svako treba da zna, jer će čovjek koji umre kao musliman, vjerujući da je Allah jedini Bog i ne čineći mu širk i kufr – kad tad izaći iz vatre, ma koliko griješan bio. Međutim, nevjernik ostaje u džehennemu zauvijek! Zbog ovoga svaki musliman mora voditi računa o svojim postupcima i kloniti se stvari koje izvode iz vjere.

Na kraju ćemo reći: Kada Allah s.w.t. želi da uništi neko mjesto i narod, On učini da se u njemu pojave blud, razvrat i neizlječive bolesti. Odsustvo stida i nepraktikovanje islamskog načina odijevanja vodi upravo tome. Molimo Allaha s.w.t. da nas učini Njemu pokornim robovima, i da uputi i učvrsti naše žene, sestre i majke, da im omili islam i da poštuju Njegove naredbe i zabrane. Amin!

Najčešća opravdanja sestara koje ne nose hidžab

1. “Još uvijek nisam uvjeren da je hidžab obavezan.”

Ovoj sestri je najprije potrebno postaviti dva pitanja.

Prvo: Da li je ona iskreno uvjeren u ispravnost islama? Prirodan odgovor jeste: Naravno da je uvjeren, jer ona izgovara “*La ilahe illallah!*” (Nema boga osim Allaha), što znači da je uvjeren u akidu, a onda kaže: “*Muhammedun resulullah!*” (Muhammed je Allahov poslanik), što znači da je uvjeren u islamske zakone (šeri’at). Dakle, ona je uvjeren u islam kao sistem vjerovanja i zakona kojim se ona rukovodi u vlastitom životu.

Drugo: Da li je hidžab dio islamskog zakona (šeri’ata) i da li je obaveza?

Da. Jer, Allah, u koga vjeruješ, naredio je nošenje hidžaba u Svojoj Knjizi (Qur’anu), a Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, u čiju poruku vjeruješ, naredio je nošenje hidžaba u svom sunnetu. Kako nazivamo osobu koja vjeruje u ispravnost islama, ali ipak ne čini ono što su Allah i Njegov Poslanik naredili? Sigurno je da oni ne mogu biti od onih o kojima Allah govori u ovom ajetu:

إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

“Kad se vjernici Allahu i Poslaniku Njegovu pozovu, da im on presudi, samo reknu: "Slušamo i pokoravamo se!" - oni će uspjeti.” (En-Nur, 51)

Ako je sestra uvjerena u islam, kako može biti neuvjerena u naredbe od Allaha s.w.t. i Njegovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem?

2. “Uvjerena sam u islamsku nošnju, ali moji mi roditelji zabranjuju da je nosim, a poslušnost roditeljima je obaveza.”

Onaj koji je dao odgovor na ovo opravdanje je najbolji od svih Allahovih stvorenja, Allahov Poslanik, Muhammed sallallahu ‘alejhi we sellem, a on je rekao: “*Nema pokornosti stvorenom u nepokornosti Stvoritelju.* (Ahmed)

Status roditelja u islamu veoma je važan. Allah je pokornost roditeljima spomenuo odmah iza obožavanja Njega i Njegovog tevhida:

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا

“Allahu se klanjajte i nikoga Njemu ravnim ne smatrajte! A roditeljima dobročinstvo činite.”

(En-Nisaa, 36)

Pokornost roditeljima jeste u svemu osim u jednom - a to je ako oni naređuju nepokornost Allahu. Allah s.w.t. je rekao:

وَإِنْ جَاهِدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا

‘A ako te budu nagovarali da drugog Meni ravnim smatraš, onoga o kome ništa ne znaš, ti ih ne slušaj’

(Lukman, 15)

Roditeljima i svakome se moraš suprotstaviti ako te nagovaraju na grijeh! Kako se možeš pokoravati roditeljima, a ne pokoravati se Allahu koji je stvorio i tebe i tvoju majku i tvog oca?

3. “Moja pozicija mi ne dozvoljava da se oblačim po islamskim propisima.”

Sestra koja ovo kaže je jedna od ova dva tipa: Ili je iskrena i poštena, ili je neiskrena i želi da njen “hidžab” ističe njenu ljepotu, da je atraktivan, “moderan” i skup.

Počecemo sa odgovorom iskrenoj i poštenoj sestri.

Jesi li svjesna, draga moja sestro, da je nedozvoljeno ženi muslimanki da napusti kuću bez odjeće koja je islamski propisna, i da je svaka muslimanka dužna znati uslove i propise islamske odjeće?

Ako si uložila truda i vremena da naučiš ovosvjetske stvari, zar možeš zapostaviti učenje onih stvari koje će te spasiti od Allahove kazne i srdžbe nakon smrti!? Zar Allah s.w.t. ne kaže:

فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

“Pitajte učene ljude ako ne znate.” (En-Nahl, 43)

Zbog toga, moraš da naučiš propise hidžaba. Nemoj izlaziti bez ispravne odjeće, jer time ćeš tražiti Allahovo zadovoljstvo i šejtanov neuspjeh. Dragaa moja sestro, ako si zaista iskrena u svojoj namjeri i odlučna u tome, naći ćeš hiljade načina olakšanja, a Allah će ti učiniti sve laskim! Zar Allah nije onaj koji kaže:

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ

“A onome koji se Allaha boji, on će izlaz naći i opskrbit će ga odakle se i ne nada; onome koji se u Allaha uzda, on mu je dosta.” (Et-Talak, 2-3)

Što se tiče sestre koja nije iskrena, rekli bismo joj:

Čast i pozicija je nešto što je odredio Allah i ono nema veze sa pokazivanjem odjeće i boja, niti sa modnim trendovima. Čast je u pokornosti Allahu dž.š. i Njegovom Poslaniku, sallallahu ‘alejhi we sellem, kao i u slijeđenju Allahovih zakona i ispravnog islamskog hidžaba. Poslušaj Allahove dž.š. riječi:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ

‘Najugledniji kod Allaha je onaj koji ga se najviše boji’. (El-Hudžurat, 13)

Radi sve tako da tražiš Allahovo zadovoljstvo i ulazak u Njegov džennet i pridaj manje važnosti skupim predmetima i bogatstvima ovog prolaznog i bezvrijednog dunjaluka.

4. “Veoma je vruće u mojoj zemlji i ja to teško podnosim. Kako bi mi tek bilo da nosim hidžab?”

Allah s.w.t. nam daje jedan primjer:

قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ

“Reci: ‘Džehennemska vatra je još vrelija!’ - kad bi oni samo znali!” (Et-Tevba, 81)

Kako možeš upoređivati vrućinu u tvojoj zemlji i vrućinu džehennemske vatre? Znaj, sestro moja, da te je šejtan uhvatio u jednu od svojih slabih zamki da bi te poveo iz vrućine ovog svijeta u vrućinu džehennemske vatre. Oslobodi se iz ove

zamke, a vrućinu sunca gledaj kao blagodat, a ne teškoću, posebno jer te ono može podsjetiti na Allahovu kaznu koja je mnogo veća od vrućine koju ti sada osjećaš. Vрати se Allahovoj naredbi i žrtvuj ovosvjetsku udobnost na putu spasa od džehennema, o kojem Allah kaže:

لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا إِلَّا حَمِيمًا وَعَسَاقًا

‘U njemu svježine neće osjetiti, ni pića okusiti, osim vrele vode i kapljevine.’ (En-Naba', 24-25)

Put do dženneta je težak i zahtijeva trud, a put do džehennema je pun želja, čežnji, strasti i grijšenja.

5. “Ako sad počnem nositi hidžab, bojim se da ću ga poslije skinuti, jer sam viđala mnoge koje su to uradile!”

Ovoj sestri kažemo : Kada bi svako primjenjivao tvoju logiku, napustili bi vjeru u potpunosti! Napustili bi namaz u strahu da će ga napustiti poslije. Napustili bi post u ramazanu jer bi se mnogi bojali da će ga poslije napustiti? Zar ne vidiš kako te šejtan zarobio u svoju zamku i odvratio te od pravog puta?

Allah s.w.t. voli pokornost, čak i ako je mala ili samo preporučena. A šta je sa onim što je apsolutna obaveza, kao što je nošenje hidžaba?!

Zašto nisi pokušala da nađeš uzroke što su te druge žene skinule hidžab, tako da bi ti mogla da izbjegavaš te uzroke i da se trudiš otkloniti ih? Zašto nisi potražila načine ohrabrivanja i sticanja jačine imana tako da ih se možeš držati? Jedan od ovih načina je i dova Allahu da učini srce čvrstim u vjeri:

وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

‘Pomozite sebi strpljenjem i molitvom, a to je, zaista, teško, osim poslušnima, koji su uvjereni da će pred Gospodara svoga stati i da će se Njemu vratiti.’
(El-Bekare-45,46)

Među načinima koji vode do jačeg imana je i pridržavanje islamskih naredbi, a jedan od njih je sigurno i nošenje hidžaba.

Kada osjetiš slast imana, nećeš više zapostaviti Allahove naredbe čim ih jednom počneš primjenjivati.

6. “Ako počnem nositi hidžab, niko me neće htjeti oženiti, pa ću odložiti hidžab do udaje.”

Muškarac koji želi da si nepokrivena i da se otkrivaš u javnosti uprkos tome što to predstavlja nepokornost Allahu, uopšte nije vrijedan da ti bude muž. To bi bio muž koji nema osjećaj da zaštiti ono što Allah od nas želi. Dom čiji je temelj nepokornost Allahu može biti dom u koji Allah *dā* bijedu i teškoće i na ovom i na onom svijetu. Kao što je Allah rekao:

وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى

“A onaj ko okrene glavu od Knjige Moje, taj će teškim životom živjeti i na Sudnjem danu ćemo ga slijepim oživjeti.”
(Ta - Ha, 124)

Brak je blagodat od Allaha. Koliko pokrivenih žena je udato, a koliko je nepokrivenih još neudato? Ako bi ti rekla **“...moje nepokrivanje je samo način da ostvarim dobar brak”**, znaj da se u islamu dobar cilj ne može postići kroz neispravan način. Ako je cilj častan, onda se mora postići putem čistih i dobrih

metoda.

Nema blagoslova u braku koji je zasnovan na grijehu i nepokornosti.

7. “Znam da je hidžab obavezan, ali nosit ću ga kada me Allah uputi da to učinim. “

Pitamo ovu sestru koje planove ili korake misli preduzeti dok ne prihvati Allahovo uputstvo? Mi znamo da je Allah u Svojoj mudrosti dao uzrok ili način za sve. Zbog toga, bolesni ljudi uzimaju lijek da ozdrave, putnik koristi vozilo da bi stigao na mjesto odredišta, itd.

Da li se ova sestra ozbiljno potrudila da traži pravi put i ispravne načine da ga slijedi, kao što je dova Allahu, jer u Qur'anu se kaže:

اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

‘Uputi nas na Pravi put’.

(El-Fatiha ,5)

Drugi načini su druženje sa pobožnim sestrama – jer one će joj pomoći da pođe pravim putem i savjetovati, i na ovaj način se jača iman. Ako je ova sestra zaista ozbiljna i iskrena, neće odgađati i tražiće sve načine da dođe do pravog puta.

8. “Nije još vrijeme za hidžab, još uvijek sam premlada ga nosim. Nosit ću ga kada budem starija i nakon što odem na hadždž!”

Melek smrti, sestro moja, posjećuje te i čeka na tvojim vratima da mu Allah izda naredbu, a to može biti u bilo kojem momentu tvog života. Allah dž.š. je rekao:

فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ

“... i kad dode njegov kraj, neće ga moći ni za tren jedan ni odložiti ni ubrzati.” (Al-A'raf 34)

Smrt, sestro moja, ne pravi razliku između mladog ili starog čovjeka. Smrt može doći u času kada si ti u stanju velike nepokornosti i grijeha. Sestro moja, treba da se nadmećeš u pokornosti sa onima koji se nadmeću da poslušaju Allahove naredbe:

سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَحَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ
وَرُسُلِهِ

“Nadmećite se da kod Gospodara svoga zaslužite oprost i džennet, prostran koliko su nebo i Zemlja prostrani, i pripremljen za one koji u Allaha i poslanike Njegove vjeruju.” (El-Hadid 57 - 21)

Sestro, ne zaboravi na Allaha ili će on zaboraviti na tebe tako što neće spustiti milost Svoju na tebe u ovom životu i u drugom životu. Zaboravljaš na svoju vlastitu dušu time što svojoj duši ne daješ njeno pravo da se pokorava Allahu i da Ga obožava.

Sestro moja, nosi hidžab u svojoj mladosti, jer Allahova kazna je velika i on će te pitati na Sudnjem danu za tvoju mladost i za svaki moment tvog života. Nemoj da pretpostavljaš da će doći budućnost koju planiraš. Kako možeš garantovati da će doživjeti sljedeći dan?

9. “Bojim se da ako nosim islamsku odjeću, bit ću označena kao da pripadam nekoj grupi.”

Sestro moja po Allahu, postoje samo dvije grupe u islamu, a one su obje spomenute u Allahovoj Knjizi. Prva je Allahova grupa kojoj on daje pobjedu zbog njihove pokornosti. Druga je grupa prokletog šejtana koji se ne pokorava Milostivom i koji povećava nered na zemlji. Kada se ti

čvrsto držiš Allahovih naredbi, a među njima je i nošenje hidžaba, postaješ dio grupe bliske Allahu. Kada se uljepšavaš na neislamski način i pokazuješ svoje čari, onda si u istoj grupi sa šejtanom i njegovim prijateljima. Zar ne vidiš kako trčiš od Allaha šejtanu, zamjenjujući loše za dobro? Trči, sestro moja, Allahu i slijedi Njegov put:

فَفَرُّوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ

‘Zato požurite Allahu, ja sam Allahov Poslanik od Njega da vas javno upozorim.’ (Ez-Zarijat, 50)

Hidžab je način obožavanja i obaveza koja nije podložna mišljenjima ljudi, njihovim orijentacijama i izboru, jer onaj koji je naredio hidžab je Mudri Stvoritelj.

U traženju Allahovog zadovoljstva, u nadi za Njegovu milost i uspjeh u Njegovom džennetu, odbaci sve šejtanove spletke i nagovaranja. Drži se čvrsto Allahovih zakona i slijedi majke pravovjernih i primjer žena ashaba.

Zaključak: Tvoje tijelo je na pokazivanju na šejtanovom tržištu, zavodi srca muškaraca; tvoja frizura, uska odjeća koja pokazuje svaki detalj tvog tijela, kratke haljin e koje pokazuju tvoje noge, ukrašena i namirisana odjeća - izaziva srdžbu Milostivog i pruža zadovoljstvo šejtanu! Svaki dan koji provedeš u ovom stanju odvodi te dalje od Allaha i dovodi bliže šejtanu. Svaki dan dovodi te bliže kaburu, a melek smrti je spreman i svakog časa može doći da uzme tvoju dušu.

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زُحِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

‘Svako živo biće će smrt okusiti! I samo na Sudnjem danu dobićete u potpunosti plaće vaše, i ko bude od vatre udaljen i u džennet uveden - taj je

postigao šta je želio; a život na ovome svijetu je samo varljivo naslađivanje.’ (Ali 'Imran, 185)

Uhvati voz pokajanja, sestro, prije nego što prođe tvoju stanicu. Razmisli o tome sada – prije nego što bude prekasno!

GRANICE STIDNOG MJESTA ŽENE

Granice stidnog mjesta u namazu

Stidno mjesto žene u namazu jeste sve osim lica i šaka, i ovo je stav većine islamskih učenjaka. Izuzetak su učenjaci hanefijskog mezheba, koji smatraju da mogu biti otkrivena još i stopala. Naglasićemo da je riječ o situaciji kad je žena u namazu, ali ne i izvan njega. Mnoge muslimanke su shvatile da je ovo uopšteno mišljenje, pa otkrivaju stopala i izvan namaza, pa tako izlaze na ulicu i pred ljude, što je zabranjeno.

Granice stidnog mjesta muslimanke pred ženama

Učenjaci sva četiri mezheba smatraju da je stidno mjesto muslimanke pred muslimankom sve između koljena i pupka, a dokaz za to su riječi Allahovog Poslanika sallallahu ‘alejhi we sellem: „*Stidno mjesto je između pupka i koljena!*“ (Bilježe Haris ibn Usame i Ebu Bekr Hallal)

Pored toga, muslimanka ne treba otkrivati pred muslimankom osim ono što je uobičajeno da se otkriva (ovdje se misli na običaj koji vlada u krugu muslimanki koje se drže vjere, a ne onih koje oponašaju nevjernice i povode se za njima).

Što se tiče otkrivanja muslimanke pred nemuslimankama, prema jačem i ispravnijem mišljenju (učenjaka hanbelijskog i dijela šafijskog mezheba) propis je isti kao za otkrivanje pred muslimankama. Dokaz za to su predaje u kojima se navodi da su nevjernice ulazile kod žena Allahovog Poslanika, sallallahu

‘alejhi we sellem, a one se nisu zastirale od njih, niti im je Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, to naređivao.

Važna napomena: Muslimanki je haram otkriti se pred pokvarenim ženama koje nisu islamskog ahlaka i morala, koje mogu drugima opisivati i prepričavati izgled žene. Bez obzira zvala se takva osoba muslimankom ili ne, vjernica pred njom mora biti šerijatski pokrivena!

Granice stidnog mjesta pred mahremom

Mahrem je svaka muška osoba, sa kojom žena zbog krvnog srodstva, srodstva po mlijeku i tazbinstva, ne može stupiti u brak.

Kad je u pitanju viđenje ženskog tijela, mahremi se dijele u dvije vrste:

1. mahremi kojima je dozvoljeno vidjeti cijelo tijelo žene, a to su muž i djeca koja ne prave razliku između stidnog mjesta i bilo kojeg drugog dijela tijela (djeca do godinu i po dana).

2. mahremi kojima je dozvoljeno vidjeti ruke, lice, vrat, kosu, noge do ispod koljena. To su: otac, djed, brat, njena djeca kada dostignu stepen razumijevanja stvari i pojava, amidža (stric), daidža (ujak), bratić, sestrić, svekar, muž od kćerke.

Granice stidnog mjesta muslimanke pred punoljetnim muškarcem (koji joj nije mahrem)

Pred svakim punoljetnim muškarcem koji joj nije mahrem (tj. nije njen muž, otac, djed, brat, sin, amidža, daidža, bratić, sestrić, svekar, muž od kćerke), muslimanka je dužna pokriti:

1. **čitavo tijelo** (po jačem mišljenju islamskih učenjaka)
2. **čitavo tijelo osim lica i šaka** (po drugom mišljenju islamskih učenjaka).

Oba mišljenja su utemeljena na argumentima, međutim, svim muslimanima je dužnost pokoriti se jačim dokazima, govoru Uzvišenog Allaha s.w.t. i Njegovog Poslanika, sallallahu ‘alejhi we sellem.

Kada je riječ o ovoj temi, bitno je napomenuti:

1. Islamski učenjaci su složni oko obaveze pokrivanja lica u vremenima smutnje, slijeđenja strasti i slabljenja vjere u ljudskim srcima. Niko od njih nije ohalalio otkrivanje lica, bez predhodnog osvrtnja na okolnosti i stanje u kojem žive muslimani. Kaže šejh Bekr Abdullah Ebu Zejd: „**Niko od učenjaka nije dozvolio otkrivanje lica u vremenima smutnje, udaljavanja ljudi od vjere i povećanja broja pokvarenjaka**“ (Allahu dragi, zar je ikad bilo manje vjere a više pokvarenjaka nego što je to danas?). U tom slučaju oni se slažu da je pokrivanje lica obaveza po svim islamskim učenjacima.

2. Pokrivanje lica nije nikakvo pretjerivanje u vjeri, niti arapski običaj, kao što to neki pokušavaju predstaviti. To je vjerski propis koji je praktikovala najbolja islamska generacija, a

zatim generacije poslije njih. Smije li iko reći za njih da su pretjerivali u vjeri ili da neko može vjeru bolje shvatiti od njih?

Rekla je Aiša r.a.: „*Bile smo sa Allahovim Poslanikom, sallallahu ‘alejhi we sellem, na hadždžu. Pored nas su prolazili muškarci. Kad nam se neki od njih približio, spuštale smo djelove ogrtača sa glava na lica, a kad bi prošao, ponovo smo otkrivale lica.*“ (Ahmed, Ebu Dawud, Ibn Madže i drugi).

Rekla je Esmā bint Ebu Bekr r.a.: „*Pokrivale smo svoja lica od muškaraca...*“ (sahih, bilježe Hakim i Ibn Huzejme).

Bilježi Ibn Hišam: „*Žena Arapkinja je došla na pijacu Benu Kajnuka da proda neku robu. Proдалa je robu, a zatim je otišla zlataru. Jevreji se okupiše oko nje i zatražiše da otkrije lice...*“.

A'iša r.a. prenosi da je Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem, rekao: „*Bila si mi prikazana dva puta u mojim snovima... Ja sam sklonio prekrivač s tvoga lica...*“ (Buharija).

Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu ‘alejhi we sellem: „*Žena je awret (čitavo njeno tijelo je stidno); kad izađe iz kuće, šejtan je uljepša u ljudskim očima*“ (hadis bilježi Tirmizi, a šejh Albani ga je ocjenio sahihom u „*Irwaul-galilu*“).

3. Oni učenjaci koji dozvoljavaju otkrivanje lica napominju da to ni u kom slučaju ne znači da je dozvoljeno gledati u žensko lice, miješanje muškaraca i žena, pojavljivanje žene pred muškarcima kao glumice, voditeljke, novinarke i sl. Sve je to zabranjeno jasnim qur'ansko – hadiskim tekstovima koji ne ostavljaju mjesta teoretisanju i filozofiranju.

4. Učenjaci koji pokrivanje lica ne smatraju obavezom, ipak podstiču na njega i smatraju ga boljim i pohvalnijim. Kaže šejh Mustafa el – Adewi: „*Napominjem da se učenjaci koji se ne slažu oko obaveze pokrivanja lica, ne razilaze oko toga da je ono bolje, potpunije i bliže Allahovom s.w.t. zadovoljstvu.*“

Kako su ponižene muslimanke?

Oko propisa pokrivanja lica nije bilo razilaženja sve do kolonijalnih osvajanja i početka slabljenja i raspadanja islamske države. Do tada je pokrivanje lica bilo prihvaćeno i praktikovano u cijelom ummetu, bez obzira na mezheb koji je preovladavao na određenom području. O tome da je pokrivanje lica u najodabranijim islamskim generacijama bilo ustaljena praksa i da je to bilo sasvim normalno nema nikakve dileme i spora. Kaže hafiz Ibn Hadžer: ***“Praksa koja je bila u generacijama prije nas i u naše vrijeme jeste pokrivanje lica muslimanki pred muškarcima!”*** Hafiz ibn Abdulberr, imam Newewi i šejhul islam Ibn Tejmije bilježe da u islamskom ummetu postoje dva praktična konsenzusa koja su prenošena s generacije na generaciju, i bila su na snazi sve do 14. stoljeća, kada je počelo cijepanje jedinstvene islamske države na manje samostalne države. Ta dva konsenzusa su:

- 1. Boravak žene u kući i neizlaženje bez velike potrebe i nužde;***
- 2. Nepojavljivanje žene pred muškarcima otkrivenog lica i u ukrašenoj odjeći.***

Prvi slučajevi otkrivanja lica muslimanki su zabilježeni u Egiptu. Nakon toga u Turskoj, Šamu, Iraku, Magribu, a zatim se postepeno proširilo i na ostale krajeve islamskog svijeta. Nije poznato da je priznata islamska ulema ikada inicirala ili podsticala na otkrivanje lica žena muslimanki. To su uradili samozvani reformisti i modernisti, i potkupljeni vladari, prvi idejom a drugi mačem (silom). Najpoznatiji propagatori, ne samo otkrivanja lica nego i žene u potpunosti i miješanja sa

muškarcima bili su: *Rifaa Rafi et – Tahatawi* (Muhammed paša ga je poslao da uči u Francuskoj), umro 1290. h.g., Zatim *Ahmed Lutfi es – Sejjid* (utemeljitelj mješovitih škola u Egiptu, u kojima su po prvi put djevojke otkrivenih lica zajedno učile s muškarcima), umro 1382. h.g., *Taha Husejn*, umro 1393. h.g., *Kasim Emin* (glavni zagovarač otkrivanja lica, napisao knjigu “*Emancipacija žene muslimanke*”, umro 1362. h.g., *Sad Zaglul*, umro 1346. h.g., *Ahmed Fethi Zaglul*, umro 1332. h.g., *Huda eš – Šarawi* (predvodnica pokreta za emancipaciju žena), umrla 1367. h.g. i drugi.

Otkrivanje muslimanki na našim prostorima

Poslije pada osmanskog hilafeta, muslimani na Balkanu su ostali da žive pod kršćanskom vlašću, u nevjerničkom okruženju, izolovani od islamskog svijeta. Ipak, očuvali su u velikoj mjeri svoje običaje, i što je važnije – svoju vjeru. U Austrougarskoj, a kasnije u Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca, situacija je pripadnicima islama dozvoljavala da dobrim djelom zadrže svoj način života. Međutim, sa dolaskom komunizma, koji je propagirao “*jednakost i humane ideje*” (naravno na temeljima nevjerstva u Allaha s.w.t.), počeo je potpuni kolaps kod muslimana, koji su u tom periodu (u ogromnoj većini) okrenuli leđa vjeri. Umjesto spominjanja Allahovog s.w.t. imena i namaza, tzv. muslimani su se počeli kleti Titovim imenom, i masovno pristupati Komunističkoj ateističkoj partiji, da bi sebi obezbijedili dunjalučku korist i privilegije. Biti u partiji je podrazumjevalo odricanje od svoje vjere, i svakoga ko ne misli i radi ono što partija želi. Najveći trn u oku komunističkim nevjernicima su bile muslimanke pokrivenne feredžama (zarom, nikabom), i to se moralo eliminisati po svaku cijenu. Međutim, pošto je ovaj islamski propis kod muslimana bio prisutan

stoljećima, nije bilo lako natjerati narod da to odjednom promijeni i ostavi. U tu svrhu komunisti su angažovali imame i hodže, koji su trebali odraditi taj nezahvalni posao. Za relativno kratko vrijeme, uglavnom su uspjeli u tome. Ljudi koji su zvanično predstavljali vjeru, i koji su trebali biti predvodnici muslimana, uzeli su partiju za boga mimo Uzvišenog Allaha, bojeći se komunista, smrti i zatvora više nego što su se bojali Gospodara i Stvoritelja svjetova. Oni su bili glavni igrači i pomagači nevjernika u procesu ponižavanja muslimana i njihove časti.

إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً

“ ...odjednom se neki od njih pobojaše ljudi, kao što se Allaha boje, ili još više...”

(An-Nisa', 77)

Ovakva (ne)djela “učenih ljudi” su rezultirala stanjem u kome se danas nalazi islamski ummet. Mnogi od onih koje su ljudi smatrali za ulemu, iznevjerili su muslimane i pronevjerili emanet ove vjere, pomažući nevjernike koji su zabranili ono što je Allah propisao i naređivali ono što je On zabranio.

Rekao je Uzvišeni:

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِّنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنَ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِّبَ بَيْنَهُمْ

“Zar oni da imaju bogove koji im propisuju da vjeruju ono što Allah nije naredio? Da nije Riječi prije izrečene, među njima bi već bilo presuđeno.”

(Aš-Šura, 21)

Navešćemo odlomak iz knjige „*Muslimani (Bošnjaci) u Crnoj Gori*“, koji opisuje dešavanja vezana za ovu temu, nakon dolaska komunista na vlast.

„U prvim godinama nakon oslobođenja zemlje javile su se i neke pojave koje su u širim slojevima naroda shvatane kao vršenje društveno – političkog pritiska na njih. Iseljavanje oko 300 bošnjačkih porodica iz Podgorice bila je prva pojava organizovanog izražavanja nezadovoljstva. Odselili su se u Sarajevo.“

Skidanje zara i feredže

„Nošenje zara i feredže dugo vremena se održavalo u svijesti muslimanki kao izričita vjerska obaveza. Iako je inicijativu za prevazilaženje ovih običaja još 1914 g. u ondašnjem bosanskom saboru pokrenuo reis ulema (!) Džemaludin Čaušević sa još trojicom zastupnika tog sabora, među kojima je bio i kasniji direktor velike medrese kralja Aleksandra u Skoplju hafiz Ahmed Mehmedbašić. Zbog uticaja islamske uleme ova inicijativa nije prihvaćena, a kasnije je i zaboravljena.

Druga pojava u vezi sa ovim pitanjem došla je iz republike Turske, gdje je Kemal Ataturk zakonom zabranio pokrivanje žena, odnosno nošenje zara i feredže. Taj je zakon široko odjeknuo među bošnjacima u BiH, Sandžaku i Crnoj Gori, ali ona u ovim krajevima pretežno nije naišla na podršku.

Prva pojava skidanja zara u Crnoj Gori zabilježena je maja 1944. g. kada su četiri djevojke sa okupirane teritorije Gusinja prebjegle preko albanske granice i stupile u narodnooslobodilačku vojsku. Bile su to prve partizanke muslimanke u Crnoj Gori.

Već 2. juna 1947. g. održane su konferencije. Na njima su hodže u džamijama objašnjavali kako nošenje zara i

feredže nije izričit vjerski propis. Od 2. juna 1947. i tokom 1948. g., zār i posebne čaršave kojima su se pokrivala skinule su 12.567 žena, što je činilo oko 85 procenata svih žena muslimanki na ovim prostorima. Posebnu pažnju i interesovanje ovoj akciji poklonio je onda glavni odbor narodnooslobodilačkog fronta Crne Gore, koji je i inicirao ovu akciju, ističući privrženost muslimana ovih krajeva narodno - oslobodilačkoj borbi, i lojalnost tamošnjih imama u sprovođenju ove akcije. (!!!)

Aktivnost za skidanje zara i feredže kasnije se spominje u Bijelom Polju, Beranama, Petnjici i Rožajama. Pokrenuta je i u Podgorici i Baru. U vezi sa tim, na Cetinju je 17 avgusta 1948 g. održana konferencija dijela islamske uleme koja je onda djelovala u Crnoj Gori. Angažovan je i član vrhovnog islamskog starješinstva. U telegramu koji su oni tada uputili glavnom odboru narodnooslobodilačkog pokreta za Crnu Goru ističe se :

“Naša vjera i zakoni ne prave nikakve smetnje da naše majke, žene i sestre učestvuju u stvaranju naše zajedničke budućnosti. Zato mi pozivamo naše muslimanke da raskinu sa vjerskim okovima – zarom i feredžom, koje nije propisao islam, i koji je samo prepreka vjerskom i kulturnom napretku islamskih masa.”

U vezi sa ovom akcijom angažovalo se kasnije i vrhovno islamsko starješinstvo i vakufski sabor u Sarajevu. Ono je na svom prvom zasjedanju, održanom 27. 8. 1947. g. u svojoj rezoluciji, pored ostalog izjavilo da smatra:

“Da je patriotska dužnost svakog muslimana, da do kraja treba probuditi savjest žene muslimanke, da oslobođena zara i feredže krene u korak sa razvojem ostalih žena FNRJ.”

Nema dovoljno istorijskih dokumenata i analiza o stvarnim pobudama i raspoloženju kako pripadnika ženskog pola, tako i njihovih muževa, roditelja i rodbine, ali oni koji su doživjeli ovu akciju objašnjavaju da ona nije prihvatana dobrovoljno, već da su na takvu odluku pristajali nakon brojnih političkih ubjeđivanja i zastrašivanja.

Ova akcija, i pored intenzivne aktivnosti društveno – političkih organizacija, nije jednako uspjevala u svim krajevima Crne Gore. Teškoće i otpor javljali su se prvenstveno u Pljevljima i u Ulcinju. U vezi sa tim u Pljevljima je održana posebna konferencija 29.11.1950. g. Na njoj su pripadnici islamske vjere u ovom gradu obećali da će njihove žene skinuti svoje zarove i čaršave kojima su se pokrivala. Obećanje je izvršilo samo 115 muslimanki, što je ukazivalo da još nije postojala volja da se ova akcija sprovede u cjelosti. Zapaženo je da mnoge muslimanke toga grada nisu izlazile iz svojih kuća sve do marta 1951 g. Ističe se da su se mnoge žene koje su bile skinule zār kasnije povlačile u svoje odaje, i nisu izlazile iz svojih avlija. Oko 800 žena Pljevalja nisu prihvatile da dobrovoljno skinu svoje zarove, već su to morale učiniti tek kada je u vezi sa tim donešen zakon za čitavu zemlju.

U Ulcinju je otpor trajao dosta dugo. Zār je počeo da se skida nakon što su se u tu akciju potpunije angažovali penzionisani barski muftija hafiz Hasan Mavrić, inače iz Ulcinja, i ulcinjski imam Hamid Buzuković. Nošenje

čaršava u ovom gradu zadržano je i dalje, pa su se ulcinjskoj čaršiji mogle još dugo vidjeti žene pokrivenne čaršavima.

Akcija za skidanje zara i feredže prenijeta je 1950. g. i na prostore BiH. U “Glasniku” Vrhovnog starješinstva Islamske zajednice u Sarajevu, od septembra 1950. g. prenijeta je u cijelosti diskusija sa zasjedanja skupštine narodne republike BiH od 27 septembra 1950. g. Na njoj je inicirano da se nošenje zara i feredže reguliše posebnim zakonom. Skupština je zakon usvojila 28.9.1950 g. Slično je uradila i narodna skupština Crne Gore, koje je zakon donijela 17.11.1950. g. Time je bila ukinuta ova viševjekovna tradicija kod žena muslimanki.“

Da bi bolje shvatili ono što se dešavalo u to vrijeme, navodimo sadržaj letka koji je dijeljen na području plavsko – gusinjske oblasti, jula 1947. godine, u kojem se poziva na skidanje feredže kod muslimanki. Od 104 potpisanih “muslimana” i “muslimanki”, prvih desetoro su hodže.

Muslimanskom narodu Plava i Gusinja

Braćo muslimani i muslimanke!

Danas kada narodi Jugoslavije udaraju temelje krvlju stečenim tekovinama Narodno - oslobodilačke borbe i sprovode u djelo Petogodišnji plan, potrebno je da mi muslimani i muslimanke ne ostanemo po strani nego da damo svoj doprinos u velikom djelu izgradnje i obnove naše zemlje. Petogodišnji plan znači tešku borbu, borbu koja se ne bi mogla izvojevati bez učesća čitavog naroda. Petogodišnji plan isto tako znači stvaranje bolje i srećnije budućnosti. On je ostvarljiv. Ali se može ostvariti samo tada kada za njegovo ostvarivanje budu zainteresovani svi naši narodi, svi ljudi i žene bez izuzetka.

Mi, muslimani Plava i Gusinja, dali smo i prvoboraca u Narodno-oslobodilačkom ratu: Beća, Jusufa, Hajra, Alja i mnogo mladih drugova, koji su dali svoje živote da mi danas živimo u punoj slobodi, ravnopravni sa svim građanima Federativne Narodne Republike Jugoslavije. Njihovo djelo treba nastaviti. A nastaviti to djelo i odužiti se našim palim sinovima i braći, mi možemo jedino na taj način što ćemo upregnuti sve svoje snage i u ovoj borbi, koja je isto tako važna kao ona sa puškom u ruci.

Draga braćo, mi smo se na djelu uvjerali i sami beremo plodove četvorogodišnje borbe. Svi narodi Jugoslavije zahvalni su Komunističkoj partiji i njenom rukovodstvu za djelo oslobođenja i pobjede ravnopravnosti svih naših naroda. Mi muslimani ponaosob iz dubine duše smo zahvalni Komunističkoj partiji, jer da su došle bande Pavla Đurišića i ostalih, i bande Riza, Šemsa i drugih, po našim selima crnjela bi se zgarišta popaljenih kuća i poštenim ljudima ne bi bilo života.

I danas, draga braćo i sestre, ima u našim redovima onih koji nijesu zadovoljni sadašnjim poretkom. Oni se služe sa tim i hoće da prestave da je danas 1912 i 1919 godina, i da skidanje feredža i uključivanje našeg naroda u djelo izgradnje i obnove naše nove države znači otpadanje od muslimanske vjere i da se ono protivi učenjima Islama i sl. Ali moramo biti svjesni toga da se danas ne radi o tome ko će biti na vlasti i ko će kome naređivati, nego ko će više uraditi za našu novu državu i ko će dati veći doprinos kako bi naša budućnost i budućnost naših mladih pokoljenja, za koje se mi borimo i radimo, bila ljepša.

Kada nam je sve to tako jasno i poznato, onda nastojmo da ne ostane ni jednog muslimana koji neće svu svoju porodicu uključiti u djelo izgradnje i obnove naše zemlje, da ne ostane ni jedne muslimanke, stare ili mlade, koja će sakrivena pod feredžom posmatrati kako drugi rade i izgrađuju našu zemlju, nego dajmo dostojan doprinos u izvršavanju Petogodišnjeg plana, prebijmo mišljenja svih naših neprijatelja koji misle da mi nećemo da radimo i da nama Jugoslavija nije mila.

13 juli je dan početka borbe crnogorskog naroda. On je praznik svih poštenih ljudi Crne Gore. U danima 13to-julskog ustanka mi smo bili pod okupatorom i nijesmo mogli biti uključeni u borbu crnogorskog naroda za njihovo oslobođenje. Zato danas, kada se proslavlja ovaj dan, neka ne bude ni jedne muslimanke koja će na proslavu izaći sa feredžom, neka ne bude ni jedne koja će sakrivena ostati kod kuće da mirno posmatra druge. Neka nam to bude poziv za naš radni polet u izvršenju Petogodišnjeg plana, neka to bude poziv svim našim ženama za masovno i konačno skidanje feredža.

Da živi slavna Komunistička partija Jugoslavije!

Da živi bratstvo i jedinstvo naših naroda!

**Muslimani, naprijed u borbu, u zajednici sa ostalim narodima
Jugoslavije za ostvarenje Petogodišnjeg plana!
Živio Maršal Tito rukovodilac naroda Jugoslavije!**

Potpisnici:

1. Husein M. Redžepagić,
hodža	22. Sujak Suljo
2. Jupo Žarić, hodža	23. Hot R. Paša
3. Ahmed Šabanović, hodža	24. Čama Omeragić
4. Ševket Bektešević, hodža	25. Ema Nikočević
5. Bajram Medunjanin,
hodža	26. Hot A. Redžo
6. Redžo Radončić, hodža	27. Zinka Đurković
7. Ljako Kukić, hodža	28. Omer Redžepagić
8. Husein Redžepagić,
hodža	29. Ahmed Bašić
9. Feta Gruda, hodža	30. Mustafa Memić
10. Smajlje Mekulović,
hodža	31. Hako Meragić
11. Rašo Hot	32. Džeka Omeragić
12. Redžo Rašić	33. Đulja Deljanin
13. Bajram Ljačković	34. Bahra Ibrahimović
14. Zeća Nikočević	35. Hakija Hot
15. Šabo Hadžialević	36. Špend Asandekić
16. Hatidža Omeragić	37. Vučetović Ramo
17. Muso Ibrahimagić	38. Ulević Caf
18. Nuro Pirović	39. Mulić Šabo
19. Amir Omeragić	40. Dervišević Suljo
20. Bektašević M.
Braho	41. Radončić Smajlje
21. Nikočević Seko	42. Nikočević Omer
	43. Nikočević S.
Badema
	44. Alija R. Đonbalić
	45. Alija M. Đonbalić
	46. Redžepagić Islam
	47. Kolenović Selman
	48. Radončić Murat
	49. Hot Šećo

50. Đuma M. Radončić
51. Zajo Bašić
52. Abidin
Hadžimusović
53. Paša Redžepagić
54. Zada Redžepagić
55. Paša Metvić
56. Alta Šahmanović
57. Etem Olić
58. Redžepagić Kima
59. Olić Aljo
60. Omeragić Suljo
61. Redžepagić Aiša
62. Canović Arslan
63. Halim Medunjanin
64. Redžo Zejnović
65. Šahmanović Ramo
66. Redžo Kolašinac
67. Ćiriković Rahman
68. Nuro Redžepagić
69. Ćiriković Redžo
70. Redžić Sejdo
71. Šoškić Meša
72. Lazović Selmo
73. Redžepagić H.
Šaban
74. Ferović Balja
75. Smajle Kacameković
76. Hivzo J. Redžepagić
77. Smaka Redžepagić
78. Mazo Medunjanin
79. Medo Ljalić
80. Brahim Vučetović
81. Suljo Rugovac
82. Dema Selimanjin
83. Redžo Omeragić
84. Olević Ehlja
85. Šahmanović Abida
86. Medo Fehratović
87. Redžo Fehratović
88. Halil Šahmanoviž
89. Muslić Ago
90. Krčić Šabo
91. Šaljunović Bajram
92. Mazo Baider
93. Rugovac Balija
94. Šahmanović Bejso
95. Čeba Hakanjin
96. Omer Kučević
97. Muslić Junuz
98. Redžepagić A.
Hivzo
99. Redžep Gutić
100. Šaban Muslić
101. Čekić Medo
102. Lalić Zeća
103. Redžo Kojić
104. Redžepagić B.
Ahmet

PLAV—GUSINJE, 1 JULA 1947 g.

miješanja muškaraca i žena. Sve to dovodi do žalosnih scena koje su veoma česte u našim džamijama. Mladići i djevojke izmiješani izvode ilahije uz muziku (po ugledu na mješovite crkvene horove), praćeni stotinama pogleda iz publike. Svi ti otvoreni harami se zatim dodatno reklamiraju u „islamskim novinama“ pod etiketom „islamskih kulturnih manifestacija“!

Emanet islama je na svima nama. Zato podsjećamo sebe i sve muslimane na važnost traženja znanja, da ne dozvolimo da nam se desi isto što i kršćanima – da nam „sveštenici i monasi“ promijene vjeru, i da naše slijeđenje njih bude razlogom naše propasti.

وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلًا

„I govoriće: 'Gospodaru naš, mi smo prvake naše i starješine naše slušali, pa su nas oni s Pravoga puta odveli...“
(Al-Ahzab, 67)

Molimo Allaha s.w.t. da učini da laž vidimo kao laž, i da istinu vidimo kao istinu, da nas podučí islamskom znanju koje će pratiti djela.

DOSADAŠNJA IZDANJA "KELIMETUL-HAQQ":

- **Dokazi za obaveznost pokrivanja lica**
(Kelimetul-Haqq)
- **Dokazi da je isbāl harām**
(Kelimetul-Haqq)
- **Pridruži se karavani**
(šejh 'Abdullāh 'Azzām)
- **Ovo je naša 'aqīda**
(šejh Ebū Muhammed el-Maqdisī)
- **Kritika demokratije i ilustracija njene stvarnosti**
(šejh 'AbdulQādir bin 'Abdul'Azīz)
- **Mi smo zalutala omladina!**
(šejh Husejn bin Mahmūd)
- **Poruka ummetu**
(šejh Usāma bin Lādin)
- **Bolest irdžā'a**
(grupa autora)
- **Fundamentalizam**
(mulla Muhammed Mesūd Azhar)

- Šta čini "Lā ilāhe illAllāh", a šta ga poništava?
(*Hamid 'Alī Khān*)
- Propisi koji se odnose na žene vjernice
(*šejh Sālih Fewzān*)
- Učenjaci – nasljednici vjerovjesnikā
(*grupa autora*)
- Kome se to priviđaju tekfirovci u Sandžaku i Bosni?
(*'Proglas o tekfīru'' i odgovori na njega*)
- Zalutale sekte sūfija i ši'īja
(*Kelimetul-Haqq*)
- Isukana sablja na psovača Allāha, vjere i Poslanika
(*šejh Ebū Muhammed el-Maqdisī*)
- Šubhe vezane za propis demokratije u islāmu
(*Tibyān Publications*)
- El-Welā' (Privrženost) i El-Berā' (Odricanje) u islāmu
(*šejh Sālih el-Fewzān*)
- 'Aqīda potpomognute skupine
(*šejh 'AbdulMedžīd el-Munī'*)

- **Tewhīd el-hākimijje**
(grupa autora)
- **Allāhova pomoć je, zaista, blizu**
(šejh Sulejmān bin Nāsir el-'Ulwān)
- **Demokratija je vjera**
(šejh Ebū Muhammed el-Maqdisī)

Uskoro, uz Allāhovu pomoć:

- **Millet Ibrāhīm**
(šejh Ebū Muhammed el-Maqdisī)
- **'Aqīda ehli-sunneta wel-džemā'ata**
(Metn/tekst sedam velikih djela 'aqīde muslimana na jednom mjestu, u jednoj knjizi:
'Wasitijska 'aqīda',
'Tahāwijeva 'aqīda',
'Kitābut-tewhīd',
'Tri načela',
'Otklanjanje sumnji',
'Djela koja izvode iz vjere' i
'Šest načela')
- **Osuda demokratskog procesa, glasanja i islamski stav po tom pitanju**
(šejh Ebū Qatāda el-Filastīnī)

www.kelimetulhaqq.net

“O Vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerima svojim, i ženama vjernika, neka spuste haljine svoje niza se...”

(Azhab, 59)

“O sinovi Ademovi, neka vas nikako ne zavede šejtan, ao što je roditelje vaše iz Dženneta izveo, skinuvši im odj njihovu, da bi im stidna mjesta njihova pokazao.

(El-A'raf, 27)

Rekao je Allahov Poslanik s.a.w.s.:

“Stid je dio vjere, a vjera je u Džennetu, a bestidno ponašanje je dio nemarnog srca, a nemarno srce je u Džehennemu.”

(Ahmed i Tirmizi)

“Trojicu Allah neće ni pogledati na Sudnjem Danu, i oni neće ući u Džennet. Prvi je onaj koji je nepokoran svojim roditeljima, zatim žena koja je otkrivena...”

(Ahmed, Nesaji i Bejheki)

